

HET BLAD VAN DE ALGEMENE STUDENTENRAAD VAN LEUVEN

TIJDSCHRIFT 31 MAART / 2° JAARGANG N° 18
verantw. uitgever: M. Meeus, Bogaardenstraat 3
redaktie: H. Geeststraat 90, 3000 Leuven
prijs per nummer: 8 fr.

Archief en museum
"Vlaams studentenleven"
p/a Dr. M. De Goeyse
Centrale Bibliotheek
3000 Leuven

VEETO

EDITORIAAL

We zouden het er liever niet over hebben, al was het maar omdat de ASR als dusdanig niet op de "polarisatie" in de studentenbeweging uit is, maar alle studenten in de werking van de ASR wil betrekken.

Maar het wordt al te gortig. In VETO 15 schreven we - 'en passant' en eerder als signalement - over het pamflet van het USF (Universitair StudentenFront) dat enige tijd geleden werd rondgedeeld. Het was een konkrete aanleiding om er eens op te wijzen dat er reeds geruime tijd vanuit KVHV- en bloedverwantenhoek pogingen worden ondernomen om op insinuerende en ook vlakaf leugenachtige manieren de ASR, haar raden, haar medewerkers en haar werking in diskrediet te brengen. Hun laatste grote oprisping was gericht tegen de Alma; dezelfde kranten die het KVHV-dossier hadden besproken, moesten na het debat de nederlaag van het KVHV bekennen.

Ondertussen werden we in de Alma rijkelijk overspoeld met pamfletten van "Jongerenfront", "Anti-Marxistisch Front", "UF" (Universitair Front?), "VM" (?), één pot nat aan de verantwoordelijke uitgever te oordelen.

Hierin spuien de "makkers" o.a. nogmaals dezelfde gemakkelijke onzin als in het USF-pamflet, die er bij de argeloze lezer ingaat als zoete koek, terwijl dezelfde lezer helemaal niet doorheeft welke de werkelijke draagwijdte is van de verkondigde stellingen; daarbij willen ze de universiteit in haar opdracht en haar structuur een eeuw terugdraaien, met als modern tintje een "orde van professoren"? Asjeblijf...! In hun hysterie tegen alles wat in hun ogen progressief, links of rood is, kramen deze signeuren een aantal stellingen uit waarvan ze de inhoud blijkbaar niet overzien; hun blinde haat stelt hen niet in staat eerst eens ernstig te overwegen waarover ze het hebben.

Wij willen echter de nodige tijd nemen om op dit verschijnsel - dat zich in de studentenbeweging trouwens nog heeft voorgedaan - in te gaan en zullen in een volgende uitgave uiteenzetten wat dit stelletje lieden bezielt. De drukte van de "Feestweek" maakt het ons niet mogelijk reeds nu uitvoerig op het rechtse fenomeen in te pikken. In dit nummer wordt trouwens in woord en beeld teruggekeken op deze feestweek.

HOE ONZE HUISARTSEN GEWAARDEERD WORDEN

INLEIDING

De laatste maanden (sinds december) is er heel wat te doen geweest rond de huisartsen: de touwtrekkerij tussen artsensyndikaten en regering over de vergoedingen voor bijgeschoolde huisartsen. En sinds begin maart zijn de studenten geneeskunde van een aantal Belgische universiteiten in actie gegaan (met bezettingen, stakingen en betogingen) tegen de voorgenomen verlenging met 1 (in een later stadium met 2 jaar) van de opleiding, en dit voor alle studenten geneeskunde, behalve de huidige laatstejaars. Hoe de vork aan de spreekwoordelijke steel zit, en wat er allemaal achter steekt, vind je in de volgende bijdrage van Medika.

KORTE HISTORIEK

1. Identiteitskrisis van de huisarts: een herwaardering dringt zich op.

Door de technische ontwikkeling en steeds toenemende specialisatie voelde de huisarts zich voorbijgelopen: steeds meer patiënten zochten rechtstreeks een specialist op. Daaruit vloeide de vraag van de huisarts voort naar een beter gestructureerde gezondheidszorg en een nauwkeurigere taakomschrijving i.v.m. een continue en geïntegreerde zorgenverstrekking. De dokterssyndikaten namen deze belangen "ter harte" en namen ze over in hun propaganda.

2. Bijscholing van de huisarts: akkoorden artsen-ziekenfondsen 70-76.

De financiële interessesfeer van de artsensyndikaten hebben zich den ook doorgezet in de besluitvorming rond de herwaardering van de huisarts. Alzo zien we in de kommissie artsen-ziekenfondsen een eerste uitvoeringsbesluit omtrent de honoraria verschijnen rond 73, nl. E.G.K. cursus voor huisartsen uittrekken van 50 miljoen uit de begroting voor de 100-uren bijscholing van de huisartsen.

Hierbij werd reeds voorzien in speciale voorwaarden wat betreft de uitvoering van technische prestaties en de waarde van hun verstrekingen. Deze tendens becrocht zich in het akkoord van 75: -invoering van een speciaal kodenummer dat 19,6% honorariumverhoging toestaat voor bijgeschoolde artsen: de herwaardering van

de huisarts is een financieel feit.

-het algemeen syndikaat drong aan bij de minister van volksgezondheid voor een erkenningskommissie -de herwaardering van de huisarts resulteert in een specialisme van de huisarts -het syndikaat Wijnen dringt aan op een erkende titel voor de huisartsen die recht geeft op hogere honoraria -daarbij wenst het algemeen syndikaat van De Brabantse herwaardering van de huisartsen de vastleggen van praktijkcriteria -dus er moet dringend een erkenningskommissie voor huisartsen worden opgericht. Om het opstellen van een nieuwe wettekst en de eraan verbonden komplikaties te vermijden, verwijst de minis-

Een eerste belangrijk nadeel is het onmogelijk maken van een eerstelijns geneeskunde. Hiermee wordt bedoeld een eerste lijn waar de patiënt mee in contact komt, waar hij als totale mens benaderd wordt. Van hieruit kan hij dan verwezen worden naar specialisten indien een bepaald aspect nader moet verzorgd worden. Het belang van deze "escheloning" is ziekte en ruimere betekenis te geven (sommatisch, psychisch, sociaal) en ze ook op deze wijze te behandelen. (zie ook onder "alternatief", verder) Als men nu van een huisarts een specialist gaat maken, hem dus op het rijtje tussen de 25 andere specialisten zet, dan schaft men de huisarts eigenlijk af en

ter van volksgezondheid het erkenningsprobleem naar de hoge raad voor specialisten -het invoeren van een nieuwe titel voor de huisarts vereist een bijkomende opleiding (en de 100 uur bijscholing fungeren nog slechts als overgangsmaatregel), zoals trouwens geadviseerd werd door de academie voor geneeskunde.

NADELEN

Hierin willen we even nagaan wat de nadelige gevolgen zouden zijn, indien de huisartsopleiding zou verlengd worden en zodoende de titel huisarts-specialist wordt ingevoerd.

daarmee de eerstelijns geneeskunde. Wie zal de patiënt nog kennen als mens? Wie zal de patiënten begeleiden van de wieg tot aan het sterfbed? Wie zal nog de sociale omstandigheden kennen die de ziekte in een bredere context zet? Wie zal nog de familie kunnen begeleiden? Wie zal er nog aan huis komen? Enz... Op deze wijze wordt geneeskunde nog meer "orgaanbehandeling". De zogenaamde "herwaardering" is in feite een onderwaardering. Voor een goede gezondheidszorg mag de huisarts geen specialist worden.

WAT ZIT ER ACHTER ?

De uitdagende pamflettenuitdelerij aan de Alma, op gesag van Jongerenfront, Anti-Marxistisch Front e.a., kon niet langer zonder reaktie amzien worden.

De progressie organisaties en individuen uit Leuven kwamen daarom op dinsdag 23 maart jl. samen om gezamenlijk te overleggen hoe er moet gehandeld worden tegenover deze provocaties.

Vit dit overleg is een front ontstaan, dat na deze eerste samenwerking nog geen naam kreeg, maar waar de aanwezigen zich verenigden op basis van een platform dat hierbij wordt afgedrukt.

Gedurende de maand maart zijn er een paar maal in de Alma pamfletten uitgedeeld ondertekend door VMO (op 4/3), door UF (eenvenorganisatie van de NEM-clubs; op 11/3) en door Anti-Marxistisch Front (op 18/3). Vast staat dat de uitdelers van deze pamfletten in vele gevallen geen lid waren van die organisaties. Overigens viel de tekst ervan op door zijn nietszeggendheid, zijn hysterie en de talrijke leugens.

Van dat laatste een paar staaltjes:

"W" Meus wordt ten onrechte een RAL-lid genoemd. Er wordt beweerd dat Dr. Merckx wel eens zelf rechter Deripainseel zou hebben verleid om een psychiatrisch onderzoek te bevelen, door verzachtende omstandigheden te pleiten; zulks is NIET gebeurd. Hetgeen in het pamflet van AMF wordt beweerd, nl. dat VNSU qua subsidies zou geboycot worden, is volkomen onjuist: een studentenvereniging kan door de ASR worden gesubsidieerd op basis van één jaar bewezen werking; VNSU startte zijn werking in '74-'75, en diende gelijktijdig een aanvraag tot subsidiëring in, die volgens de regel niet ontvankelijk was; dit jaar nodigde de ASR alle subsidieerbare verenigingen, waaronder VNSR, uit om hun aanvragen in te dienen; VNSU liet niets van zich horen; so what?

De hysterie bleek o.m. uit de roemruchte "RAL=Stalin Amade SS Wölfesangel"-hoofding van het pamflet van 18/3. Onzes inziens beroept de RAL zich nergens op Stalin. Het Jongerenfront gaat zover te voorspellen dat, tenzij drastisch wordt ingegrepen, ons "zoontje zal zeggen dat u een 'kapitalistisch zwijn' bent omdat u een mooie wagen hebt".

Toch lijkt het ons de moeite even in te gaan op het soort organisaties dat deze pamfletten uitgeeft, ondanks alle erin vervatte stupiditeit.

Om te beginnen zouden we aan de ahnd van een paar citaten uit hun blaadjes (met name "Alarm" van de VMO en "Nouvelle Europe Magazine" van de NEM-clubs, waarmee Jongerenfront en UF verbonden zijn) willen aantonen welke ideeën ze erop nahouden.

Vooreerst koesteren ze een duidelijke minachting voor de bewoners van de Derde Wereld. Typisch is het volgende citaat i.v.m. de Indiërs: "zou hij (een Nederlands minister die geboortebepaling aansprekt) niet beter aan de Ganges zijn gevatte uitspraken aan de onoverzienbare menigten rijstkokers trachten kwijt te geraken" (Alarm, september '75). Zulks gaat tot het debiele toe: "Er is één in het oog springend feit, dat door niemand wordt uitgesproken: de honger in de wereld is begonnen na de dekolonisatie. Dat stemt tot nadenken... De VMO-oplossing om de kloof tussen arme en rijke landen te overbruggen: alle mensen in de onderontwikkelde landen moeten beginnen 's morgens om 7 uur op te staan en naar hun werk te gaan tot 's avonds. En dat 5 dagen per week." "Uit oorzaak van een algemeen aanvaarde, of laissez-passer-filosofie, blijft een groot deel van de wereldbevolking de hele dag wat rondklungelen. Zij presteren omzeggens niets." (Alarm, juni '75).

Tot dit front traden dinsdag de organisaties CVA, MLB, RAL/SJW en Werkgroep Arbeid toe, naast een groot aantal individuele personen.

Dit is echter de eerste kern, die een beroep doet op alle democratisch gezinde organisaties en studenten om het hoofd te bieden aan de anti-democratische propaganda van de bedoelde groepjes.

Een volgende bijeenkomst van het front werd gepland voor dinsdag 30 maart om 20 u in de zaal van de Bogaardenstraat 3.

De NEM vindt: "Les Africains sont parfaitement incapables de se gouverner. C'est un fait." (NEM, januari '76).

Hetzelfde misprijzen toonen ze tegenover de vreemdelingen in België die betiteld worden als "bougnouls", cfr. Alarm, juni '75. En wat te denken van "Brussel, hoofdstad Europa: ja; voorstad van Afrika: neen"? Hun idee over de beste staatsvorm? "Westerse democratië, zullen vroeg of laat van verrotting uit hun eigen in de kommunistische mand vallen. In de fascistische staat is een volk beter en weerbaarder georganiseerd tegen mogelijk gevaar." (Alarm, september '75). Volgens deze heren is gelijkheid een hersenkronkel van obscurantisten, marxisten en liberalisten.

Wereldwinkel Antwerpen werd overvallen op 18-19 augustus '75; WW Grimbergen op 11-12 september '75. Een jeugdklub in Oostende kreeg een VMO-"bezoek" op 1 november '75.

Zal het hier zover komen als in Frankrijk waar een bende gewapende uiterst rechtse jongelui verleden week een links vergaderlokaal in Parijs verwoeste en daarbij een aantal aanwezigen zwaar verwondde, waaronder een Chileens vluchteling?

Beperken deze groepen er zich nu toe hun rascistische, autoritaire, anti-democratische, anti-arbeiderspropaganda te spuien? Het blijkt nu niet.

Zo konden we in de helft van vorig jaar meemaken dat in Gent een aantal uiterst rechtse studenten een drietal Turkse gastarbeiders afranselden. Uiterst rechtse probeerde verleden jaar ook herhaaldelijk de opvoering van het stuk "Verschaeve" te verhinderen en VMO vond het in september '74 zelfs nodig om de woning van auteur Verhoye te gaan belegeren. Later werd brand gesticht in de Antwerpse zaal "t Natiepeerd" waar een opvoering zou doorgaan.

Het ingooien van ruiten en vernielen van inboedels van progressieve huizen en winkels, uiteraard in het holst van de nacht, schijnt een uitverkoren provocatie- en intimidatiemanier van m.n. VMO en Ordre Nouveau te zijn. En de Wereldwinkels zijn daarbij het uitverkoren doelwit, misschien omdat zij deze rascuizers herinneren aan koloniale schuldgevoelens? Wereldwinkel Mechelen kreeg een ingeëde ruit op 14-15 augustus '75, kentekens van ON en VMO bleven achter.

Deze groepjes doen alle moeite van de wereld om hun ware aard te verbergen: ze doen zich voor als de spreekbuis van de rechtgeaarde hardwerken de burger en bij ons in Vlaanderen zijn er ook een aantal zoals VMO en WereDi die zich opwerpen als de zuiverste Verdedigers van de Vlaamse Zaak. Vele argeloze lezers vinden deze stoere knapen daarom nog niet zo mis. We kunnen er ook zeker van zijn dat een deel van de sympathisanten in hun misleidende praat trappen. Nochtans voor wie die praat met enige aandacht beluistert en ziet wat ze doen, bestaat er geen twijfel: NEM, Jongerenfront, VMO, WereDi zijn rasechte fascistische groepen. Aan het eerste kongres van de fascistische Internationale dat in 1972 in Plagne bij München doorging onder de naam "Nationale Europees Kongres", nam ook een WereDi-delegatie deel. Pittig detail: het kongres werd besloten met het zingen van "Deutschland Über Alles" en het brengen van de Hitler-groot.

Over de vraag of deze groepjes nu op redelijk korte termijn weer het gevaar van een fascistische diktatuur à la Hitler inhouden, bestaan verschillende meningen. Wel is zeker dat hun opkomst nu verband houdt met de huidige crisis, waarbij het patronaat door de arbeiders de rekening wil laten betalen. De fascistische intimidaties tegen linkse organisaties is het patronaat daarbij zeer welkom.

We kunnen zien dat voor deze groepen democratie en vrije meningsuiting niets inhouden: het anti-democratische is één van hun basiskenmerken. Daarom kunnen zij ook geen aanspraak maken op het recht van vrije meningsuiting.

De ervaringen van vóór WO II moeten ons een les doen trekken: ten allen prijze moet belet worden dat de fascistische propaganda eerlijke mensen misleidt en tegen terreurdaden moet krachtadig gereageerd worden.

ROOIE FLIKKERS

Op dinsdag 23 maart gaf de Leuvense Studentenwerkgroep Homofilie de gelegenheid kennis te maken met de Nijmeegse 'Roosie Flikkers' en hun visie op de emancipatie van de homofilie.

Deze visie ligt wel een tikkeltje anders dan we de laatste jaren gewend zijn vanuit de traditionele emancipatiebewegingen (zoals het LSWH, het GSWH in Gent, GOC, Sjaloom, enz. in Antwerpen). Om maar direkt het hoofdbezwaar te noemen: de 'Roosie Flikkers' verwijten hen dat ze uitgaan van de stelling dat homo's net zo'n normale mensen zijn als iedereen. Deze benadering geeft volgens de 'Roosie Flikkers' geen echte bevrijding voor homo's; omdat zij zich moeten aanpassen aan bestaande man-vrouwverhoudingen, net doen alsof zij een zgn. 'echte' man, een 'echte' vrouw zijn. Van zodra zij zich echter homofiel gedragen (bv. met elkaar gaan

vrijen) kunnen ze rekenen op veroordelende houdingen van deze 'normale' wereld.

Deze reaktie wordt voor een stuk ingegeven door de onbekendheid met homofilie, maar ook vanuit een burgerlijke moraal.

De moraal van deze maatschappij met kapitalistische trekjes voedt de man op en belast hem met eerocht en concurrentiestreven; hij moet stoer, veroverend, agressief, kortom de sterkste zijn. Alles wat niet rechtstreeks in dat straatje past, loopt grote kans als minderwaardig te worden versleten: de vrouw, en ook de homo. Deze moraal snijdt echter op die manier een aantal belangrijke facetten van elk mens af, handicapeert hem. Bijgevolg heeft niemand, en dus ook niet de homo, er baat bij zich aan te passen aan dergelijke on-menselijke moraal. Men moet de huidige orde bestrijden, en door een bevrijdende maatschappij zonder dwangmatige rollatronen vervangen.

LSWH

VERSLAG ACADEMISCHE RAAD

Deze A.R. was niet veel zaaks en werd gekenmerkt door de wil van de rektor en andere mensen om er zo snel mogelijk mee gedaan te maken. Het belangrijkste punt was nogmaals het examenreglement. In een tekst die vooraf ging aan het gewijzigde examenreglement, drukt dekaan Janssens de hoop uit dat dit nu minstens 5 jaar ongewijzigd zou moeten blijven. De studentendelegatie reageerde hierop met de vraag of dit betekende dat men op zijn lauweren zou blijven rusten i.p.v. het hele examensysteem nu eens grondig aan te pakken. Na enige aarzelang merkte de rektor op dat dit niet het geval was en dat hij openstaat voor konstruktieve voorstellen van de studenten. Bij de bespreking van de wijzigingen aan het examenreglement, werd een voor de studenten ongunstiger regeling doorgedrukt. Mensen die tijdens de examenzitting

hun examens stopzetten en de ombudsman vergeten te verwittigen, worden gelijkgesteld met de afgewezenen i.p.v. de niet-geslaagden, wat hen 500 fr. kost. De vraag om ook de ongewettigde afwezige proffen te sanktioneren, werd als irreëel afgedaan.

Het enige belangrijke punt op de agenda was de bespreking van de beleidsorganen; op het einde van de vergadering stelde de rektor de vraag of deze bespreking op 10 minuten kon worden afgehandeld. Alvorens de hyperwaakzame (?) studentendelegatie hierop kon reageren, zag Piet het absurde ridicule van zijn voorstel in en schorste de vergadering. De bespreking staat als een van de hoofdpunten op de agenda van de volgende Academische Raad. Misschien zal daar meer verslagstof in zitten.

Tot dan.

Tony

HUISARTSEN VERVOLG P.1

Een ander groot nadeel is van financiële aard. De huisarts-specialist zal meer moeten betaald worden. De patiënten zullen dan meer kontant moeten betalen. Er zal eenzelfde drempel ontstaan om naar de huisarts te gaan als voor de specialisten. De patiënten zullen nog meer rechtstreeks naar een specialist lopen.

Ten tweede, Als de huisarts specialist wordt, zullen de ziektekassen meer moeten terugbetalen. Hoe gaat deze put in de RIZIV weer gevuld worden? De gemeenschap zal weer mogen opdraaien voor een kleine elite die steeds meer wil verdienen.

Buiten deze uitgaven komt nog de financiering van 1 of 2 jaar geneeskunde surplus. Het is algemeen geweten dat onze opleiding een van de duurste is. Klinkt het niet een beetje schandalig dat ze nog twee jaar meer gaan financieren, in plaats van aan 7 jaar opleiding iets te veranderen? Kortom, in plaats van een betere geneeskunde, krijgen we enkel een duurdere geneeskunde.

Tenslotte wordt het probleem van een goede huisartsopleiding verduisterd. Een degelijke opleiding van huisarts begint niet in het achtste jaar. Het probleem zit in de bestaande zeven jaar en daar moet aan gedokterd worden. De huisarts willen vormen in 1 of 2 jaar surplus is lapwerk. Daarmee gaat men het eigenlijke probleem uit de weg. Het is een oplossing in de verkeerde richting; en men zal later fier zijn eindelijk een huisartsopleiding te hebben, terwijl er weinig veranderd is. Onze opleiding blijft er mee even ver van de mens die we later zullen moeten behandelen. De patiënt komt niet aan bod. Wijzelf worden opgesloten in een labo en vervreemden ook van een gezonde kijk op zieke mensen. De oplossing zit in een herziening van de 7 jaar. De schijnoplossing van 1 of 2 jaar meer, gaat aan dit probleem voorbij en is een reden om het ware probleem ongemoeid te laten.

nota
Als wij hier beweren dat de huisarts geen specialist mag worden, bedoelen we: geen specialist als de anderen. Het is overduidelijk dat wij eisen dat de huisarts een "specialist" - laten we het een "expert" noemen - zou worden op zijn terrein: benadering van de totale mens.

WAT STEEKT ER ACHTER

Om goed te begrijpen waarom deze "plotse hervorming" komt opdrukt, moeten we een inzicht hebben in de krachtlijnen die het gezondheidsbeleid in België bepalen. Als we de evolutie nagaan, zien we daarin steeds drie grote partners: nl. de Belgische staat en haar regering, de beroepsverenigingen en de mutualiteiten.

A. DE REGERING .

Binnen het kader van deze tekst zouden we over de regering voor al 2 punten willen benadrukken: nl. dat zijzelf initiatieven neemt om het onderwijs zo te structureren dat het steeds aangepast is aan de bestaande economische ontwikkeling in België, en anderzijds dat zij gebonden is aan veel belangengroepen, hier de artsensyndikaten - en zodoende diens belangen ter harte neemt.

I. DE ONDERWIJSPOLITIEK VAN DE REGERING

De vorige decennia was de regering verplicht een uitgebreide expansie van de universitaire instellingen door te voeren. De industrie had nood aan hooggeschoolde arbeidskrachten. Dit was de zgn. "demokratisering" van het onderwijs. Ook kinderen uit de middengroep werden daardoor aangetrokken tot universitaire studies, en een klein percentage arbeidskinderen zagen een universitaire opleiding binnen hun bereik.

Nu de economische crisis zich aangekondigd heeft, die werkloosheid en overproductie met zich meebrengt, moet er op alle vlakken gerationaliseerd worden, ook op het vlak van het onderwijs. De regering wil de toeloop van studenten naar de universiteit opnieuw indijken.

Vooreerst was er bv. de verhoging van de inschrijvingsgelden (het plan Claes-Hurez). Vervolgens een numerus clausus aan de inschrijvingen, wat de regering uiteindelijk slechts kon opleggen aan de buitenlandse studenten.

Ook de sociale sektor werd in al die jaren niet gespaard: een Almeticket bv. kostte 5 jaar geleden 27 fr.; nu: het dubbele. Eind 1975 was er de strijd van het universiteitspersoneel, studenten en andere sectoren tegen de programmawet. Deze wil de crisis afwentelen op de rug van de werken- de bevolking. Hiertoe behoorde ook het plan De Croo-Humblot dat drastische besnoeiingen inhield in de subsidiëring van de universiteiten.

HOE PAssen DE 1 - 2 JAAR VERLENG- DE OPLEIDING IN DIT KADER?

Ook al komt dit plan niet op initiatief van de regering, toch zullen we er rekening mee moeten houden dat zij hiernaas meer dan waar- schijnlijk zeer tevreden zal zijn. Het invoeren van een achtste of negende jaar zal de sociale last van de student en zijn familie zo sterk verhogen dat onze fakulteit zeer snel gereduceerd zal zijn tot een kleine elitaire groep. De lange studieduur is bovendien een enorm afschrikkings- middel en betekent ook dat een veel groter aantal studenten hun studie zullen staken bij eventueel mislukken, vooral in de eerste jaren.

Het is dus duidelijk dat dit voorstel een verkapt vorm van numerus clausus inhoudt wat zeer goed past in de onderwijspolitiek van de regering.

II. DE REGERING EN DE ARTSENSYNDIKATEN

Het syndicaat Wijnen - dat verder in deze tekst nog op de korrel zal genomen worden - wil de huisartsen achter zich krijgen door hen 20% loonsopslag te geven. Om dit te kunnen verantwoorden, koppelde ze er een bijschollingskursus van 100 uren aan vast.

De mutualiteiten, de zgn. "vertegenwoordigers" van de patiënten, hebben in deze zaak helemaal niet het belang van de patiënt voorop gesteld. Integendeel, zij waren bereid het geldkastje van de dokters nog wat te spijzen. Zij beweren hiervoor geld genoeg te hebben, maar komt dit geld niet van de maandelijkse bijdragen van de patiënt?

Het is dus duidelijk dat de mutualiteiten meehelpen de dokters te verrijken, ten koste van de patiënt.

Het akkoord tussen artsensyndikaten en de mutualiteiten moest dan goedgekeurd worden door de regering. De regering was op dat moment bezig met het stemmen van de programmawet, die o.a. een loonstop van 9 maanden voor de hele werkende bevolking inhoudt. Om dit plan erdoor te krijgen, kon zij zomeer niet een 20% loonsverhoging van de artsen toestaan. Dit zou immers een te groot verzet hebben uitgelokt. Toch keurden zij het akkoord goed met daarbij een uitstel van 9 maanden. De regering zorgt er dus voor dat de dokters binnen enkele maanden 20% meer krijgen. Wat zou de man in de straat niet moeten doen om een dergelijke loonsopslag te krijgen?

Maar omdat het artsen zijn....

B. DE ARTSENSYNDIKATEN

Als beroepsvereniging willen de syndikaten uiteraard zoveel mogelijk geld in het laadje van de dokter. De opslag die de syndikaten al hebben verkregen van de verschillende regeringen is werkelijk groot in vergelijking met de opslag van anderen. Denken we maar aan het laatste kado van 19,50% + indexatie. Sinds '64 (dokterstaking) is de kloof tussen de honoraria van huisartsen en specialisten blijven bestaan en zelfs gepropageerd door de syndikaten, zgn. als rem op de specialistengeneeskunde. Spijts dat er zelfs op regeringsvlak getwijfeld is over de representativiteit van de verschillende syndikaten, blijken zij toch een enorme drukkingsgroep te zijn. De bedoeling van het syndicaat Wijnen is duidelijk:

1° Opnieuw vat krijgen op de huisartsen. Een grote groep huisartsen was niet opgezet met de 100 uren bijscholing (zie verder) zoals voorgesteld door Wijnen en Co. Het VBO (Verbond van Belgische Ompraktici), het algemeen syndicaat en het WVMH (Wetenschappe-

Zij hebben het akkoord over de 19,50% opslag ondertekend en hetgeen ze hebben gekregen in ruil voor zulk een toegeving is uiterst gering: een erkenningskommissie, waarvan men toen nog niet wist wie erin zou zetelen, waar de situatie zou worden (dit blijkt nu tussen de specialisten) en waar ze juist verantwoordelijk voor zou zijn.

Het syndicaat Wijnen komt ook te gemoet aan die huisartsen die een soort minderwaardigheidscomplex hebben t.o.v. specialisten. In 't kort: het syndicaat Wijnen heeft veel wat verloren op de huidige artsen, ze willen dit terugwinnen door men meer te laten verdienen.

2° Het syndicaat van Wijnen wil eigenlijk de specialisten beschermen. Wanneer de 26e commissie afhankelijk is van de hoge raad van specialisten, zullen het de specialisten zijn die alles te zeggen hebben, o.a. over:

-de opleiding tot huisarts -de voorwaarden om de titel van huisarts-specialist te krijgen -praktijkvoering van huisarts. De bescherming van de specialist ligt hem juist in het feit de gehele eschelonnering en zeker de verplichte doorsturing binnen een efficiënte eschelonnering onmogelijk gemaakt wordt. De huisarts is dan immers een specialist tussen de specialisten en op de koop toe geheel afhankelijk van de andere specialisten. Eigenlijk komt dit dus neer op een afbouw van de funktie van de huisarts.

3° De syndikaten willen de financiële koek zo groot mogelijk maken en hem onder zo weinig mogelijk artsen verdelen. Het is duidelijk dat het achtste en negende jaar een verkapt vorm van numerus clausus is.

De politiek van het syndicaat Wijnen en in mindere mate van het Algemeen Syndicaat, is duidelijk gericht op het in stand houden van de huidige gezondheidszorg, met daarbij het in stand houden

pelijke Vereniging van Vlaamse Huisartsen) hebben zich hier min of meer van gedistantieerd. Hun houding: instemming indien erkenningskommissie er komt, in de hoop dat er dan serieus kan gewerkt worden aan de na- en bijscholing. Het gevaar ligt hier dat het bestaan van 2 soorten huisartsen toch nog erkend wordt. Het algemeen syndicaat staat in theorie wel positiever t.o.v. veranderingen in de gezondheidszorg. Nochtans moet opgemerkt worden dat hun praktijk hier diagonaal in tegenstelling mee staat, bv. i.v.m. de 100 uren.

van de financiële "overwaardering" van de arts. Het voorstel van 1 à 2 jaar specialisatieopleiding voor de huisarts, ligt duidelijk in de lijn van enkele van hun aktepunten, waaronder: -vestigingswet -het akkoord met de door de regering voorstelde numerus clausus.

Door deze twee punten zou het aantal artsen zeker niet vermeerderen (eerder verminderen), waardoor de financiële uitzonderingspositie van de arts zou beschermd zijn.

HUISARTSEN **VERVOLG P.3**

-Herhaalde opslag sinds '64
-"Herwaardering" door 100 uren
bijscholing".

Het grote argument dat de syndikaten altijd aanhalen voor al hun voorstellen is de "toevloed van vreemde artsen na 15 december '75". De reden hiervoor zou zijn dat België een "luilekkerland" is voor artsen. Dit is impliciet toegegeven door het syndicaat Wijnen, vermits ze een toevloed vrezden. Langs de andere kant beweren zij dat artsen in België praktisch het minst verdienen in vergelijking met andere EEG-landen en dit staven zij dan met cijfers. Hierop steunen zij ook de verdediging van hun (groot) inkomen. Duidelijk een kontradictie in de argumentatie van het syndicaat. Men kan het grote argument van het syndicaat teniet doen door te aanvaarden dat:
-alle landen van de EEG zeer goed voor hun artsen zorgen
-men niet zomaar zal verhuizen om een beetje meer te verdienen
-men een examen kan inrichten voor zowel vreemde als Belgische artsen over de taal van de streek waarin ze zich willen vestigen.

BESLUIT: de 2 jaar supplementaire opleiding heeft niets te maken met het afschrikken van buitenlandse artsen.

C. DE MUTUALITEITEN

In principe werpen de mutualiteiten zich altijd in het strijperk als verdediger van de patiënt. Ze zijn immers het verzekeringsorgaan van de patiënt. Op lokaal vlak (en op nationaal vlak goedgekeurd) zien we dat de mutualiteiten inderdaad voor heel wat openstaan i.v.m. veranderingen in de gezondheidszorg. Nochtans worden er op hoog niveau verschillende toegevingen gedaan aan de artsen syndikaten, waardoor men moeilijk kan stellen dat de mutualiteiten de patiënt nog verdedigt. De moeilijkheden die de leiding van de mutualiteiten hebben gekend met hun lokale verbonden NA de goedkeuring van het laatste akkoord artsen-ziekenfondsen (januari '76), zijn een bewijs dat er ook spanningen bestaan tussen de leiding en de basis.

De mutualiteiten zouden de eersten moeten zijn die bv. een escheloningering voorstaan (immers een kwalitatief beter geneeskunde en een goedkopere geneeskunde; zie alternatieve lessen). We zien echter dat zij door toegevingen aan de syndikaten (o.a. over de 100 uren) dit moeilijker en moeilijker maakt.

De juiste houding van de mutualiteiten i.v.m. het achtste en het negende jaar is nog niet gekend. Door het feit dat zij hier blijkbaar niet mee bezig zijn, blijft hun verdediging van de patiënt in gebreke. Hun politiek:
-meer geld laten circuleren (de huisartsen zouden immers meer verdienen)

-goede vriendjes blijven met de syndikaten, om elk jaar opnieuw tot een "verbintenis" te kunnen komen, waarmee - volgens hen - de patiënt beschermd zou zijn, wat wel in twijfel kan getrokken worden.

ALTERNATIEF

Het is duidelijk dat de gezondheidszorg in België een verkeerde richting uitgaat. Laten we hier even schetsen waar gezondheidszorg moet rond draaien en wat de voorwaarden daarvan zijn.

De mens is meer dan een lichaam. De gezondheidszorg moet gericht zijn op de benadering van de totale mens. Zij moet de psychische factoren in rekening brengen. Ook sociale omstandigheden die de mens ziek maken, mogen niet ter zijde gelaten worden. Dit is de zgn. somato-psychisch-sociale benadering van ziek-zijn.

Als we gezondheidszorg in dit kader zien, dan moet de patiënt ook zo benaderd worden. De eerste benadering van de patiënt is hier belangrijk. Er moet een eerste lijn komen waar de mens als totale mens benaderd wordt. Van hieruit kan dan verwezen worden naar specialisten, indien een grondige somatische of psychische behandeling zich opdringt. Dit is in het kort de zgn. eerstelijns-geneeskunde met trapsgewijze organisatie (escheloningering). De huisarts is een van de figuren die op deze eerste lijn moet staan en hij heeft dan ook een totaal andere taak dan de specialist.

Enkele voorwaarden om dit te verwezenlijken zijn:

1. EEN BETER GERICHTE OPLEIDING

In onze opleiding moeten wij een degelijke wetenschappelijke kennis meekrijgen. Dit betekent echter niet dat wij de wetenschap om de wetenschap moeten

2. MONDIG MAKEN VAN DE PATIENT

Om tot een goede gezondheidszorg te komen, mag deze niet in handen blijven van de artsen alleen. Ook de patiënt moet hierin mede bepalen. Dit betekent dat de patiënt degelijk wordt voorgelicht en hier is een grote taak voor de huisarts weggelegd. Hij moet de patiënt in klare woorden kunnen uitleggen wat zijn ziekte eigenlijk is, hoe hij deze kan behandelen en voorkomen. In dit kader steunen wij progressieve groepspraktijken en patiëntenraden die onder hun patiënten stencils en brochures verspreiden over bepaalde ziekten, bv. griep, koorts bij kinderen.. Zo is het ook niet voldoende dat de huisarts bepaalde ziekmakende factoren signaleert; hij moet tevens samen met zijn patiënten zoeken naar oplossingen hoe deze zaken verbeterd worden, en eventueel radicaal gewijzigd. De patiënt moet dus in de globale gezondheidszorg inspraak hebben. Er moet een einde gesteld aan de toestand waarin buiten de patiënt om, over zijn belangen en problemen beslist wordt door mensen, die vaak helemaal zijn problemen niet kennen of met zijn belangen niet begaan zijn.

3. SAMENWERKING MET ANDERE GEZONDHEIDSWERKERS

Om tot een globale benadering van de patiënt te komen, moeten

krijgbaar op Medika - worden enkele concrete voorstellen in deze richting gedaan.)

BELANG VAN AKTIEVOEREN

Iedereen is het erover eens dat dit ondemokratisch tot stand gekomen plan met nefaste gevolgen voor de eerstelijns-geneeskunde, kost wat kost moet tegengehouden worden. Dit is mogelijk door actie, krachtig en eensgezind! Daarnaast mogen we niet vergeten, dat diegenen die de hervorming willen doorvoeren, dikwijls zelf verdeeld zijn. Breuken tussen de verschillende fracties van de beleidsinstanties dienen opgespoord en ten volle benut. Tijdens het verzet tegen de Vestingswet is dit voldoende gebleken. Maar niemand mag zich hierover illusies maken. Al namen bv. de fakulteitsraad of de Akademische Overheid voorlopig een gedeelte van ons eisenplatform over, zij zullen het nooit tot het uiterste verdedigen! Zij zullen in het beste geval nog op een kompromis aanturen, bv. het eerstelijnsalternatief laten vallen, maar geen 9 maar 8 jaar huisartsopleiding, de huidige doktoraatsstudenten deze hervorming besparen, enz...

De enige kracht waar we in de huidige situatie VOLLEDIG op kunnen steunen, is een brede AUTONOME mobilisatie van studenten, gezondheidswerkers, patiëntengroepen... In het verleden bleek deze het enige wapen te zijn dat steeds succesvol kon gehanteerd worden. Dit wil ook zeggen dat het een uiterst actieve mobilisatie moet zijn, waar stekingsperiodes slechts middel zijn tot tal van concrete acties. De algemene vergaderingen die we reeds achter de rug hebben, tonen ons dat het aan goedgevoerde initiatieven niet ontbreekt. Zij tonen ook een duidelijke vooruitgang wat betreft het discussieplatform. Het korporatisme is doorbroken en we zijn klaar om telkens krachtig van antwoord te dienen als ons door de per e.o. in de schoenen geschoven wordt dat we enkel voor onze eigen belangen opkomen. Dit laat ons niet alleen toe een verslechtering van de zorgenverstreking tegen te houden, het geeft bovendien de mogelijkheid om een ernstig en vérgaand alternatief naar voor te schuiven. Dit alternatief moet niet afgestemd zijn op de huidige beleidsorganen, het hoeft enkel rekening te houden met de patiënt, de volksgezondheid en de beroepsituatie van alle gezondheidswerkers.

De verspreiding van onze eigen informatie en konklusies is één van de belangrijkste aspecten van onze actie. Het is de basis van de krachtverhouding die we opbouwen en de basis van elke onderhandeling ter verbetering van het gezondheidsbeleid.

AKTIEPUNTEN: VOORLOPIG EISENPLATFORM

I. GEEN DUURDERE MAAR BETERE GE-NEESKUNDE EN OPBOUW VAN EEN EERSTELIJNSGENEESKUNDE.

De huisarts moet zijn specifieke taak behouden en moet geïntegreerd worden in de eerstelijns-geneeskunde, waarin de hele mens als psychosocio-somatisch zijn aan bod kan komen.

II. GEEN HUISARTS-SPECIALIST.

De financiële brawardering die zou voortvloeiën uit de "verheffing" van de huisarts tot huisarts-specialist, betekent in feite

DONDERDAG 1-4 AKTIEDAG

14u BRUSSEL:

betoging

20u A.G. minderbroederstr. 17:

debat

**met vertegenwoordigers van
regering, artsen syndikaten, mutualiteiten**

bestuderen, maar wel dat deze afgestemd is op de zieke en de gezondheid van de mens. Het mag niet zijn dat wij een uitgebreide studie krijgen over bv. de hyaline membranenziekte, terwijl het probleem hoofdpijn - waar zoveel mensen in onze maatschappij over klagen - slechts in de laatste les inwendige ziekten van het zevende jaar iets of wat uitvoeriger behandeld wordt. Onze opleiding mag daarbij niet louter medisch-wetenschappelijk zijn. Als oorzaken van ziekten moeten wij niet alleen de microbiologie e.d. bestuderen, maar tevens moeten wij een inzicht krijgen in de maatschappij als ziekmakende faktor.

Onze opleiding qua therapie mag niet beperkt blijven tot een uitgebreide cursus van farmakologie en andere technische vakken. We dienen tevens een minimumopleiding te krijgen in psychologie, gesprekstherapie e.d. meer.

Kortom. In onze hele opleiding moet de patiënt op een juiste manier centraal gesteld worden. Als student geneeskunde moeten we een degelijk inzicht krijgen in de ziekte van de patiënt, we moeten leren waarom deze patiënt ziek is en hoe wij hem als arts op de best mogelijke manier kunnen verzorgen. En dit niet alleen door het voorschrijven van een reeks medikamenten.

tevens andere disciplines in de gezondheidszorg betrokken worden. Samenwerken met een sociaal verpleegster, maatschappelijk werker, psychologen, kinesisten, sociologen... kan een garantie zijn voor een betere verzorging en aanpak van de patiënt. Het mag echter niet zijn dat deze mensen afzonderlijk of naast mekaar werken. Bv. dat de dokter de patiënt in zijn kabinet onderzoekt en verzorgt, en dat de verpleegster thuis spuitjes zet en verbandjes aanlegt. Al deze mensen moeten samenwerken; ze moeten één groep vormen, om isder vanuit zijn discipline en wetenschappelijke kennis tot een globaal inzicht in de problemen van de patiënt te komen.

4. GEEN DURE GENEESKUNDE

De gezondheidszorg mag voor de patiënt geen enkele financiële hinder zijn. Voor vele chronische ziekten en grote families, kunnen de hoge dokterssalaries en de hoge prijzen van medikamenten ernstige financiële lasten zijn. Daarom zijn wij gekant tegen elke financiële herwaardering van de arts en steunen wij elke concrete bijdrage tot een goedkopere geneeskunde voor de patiënt, en steunen wij progressieve groepspraktijken en andere artsen die werken aan terugbetalingstarieven.

(In de technische brochure - ver-

VERVOLG P.5

VERSLAG VANUIT DE KAZERNE

Van eind 1972 tot begin 1974 is er in België een fameuze protest-beweging geweest tegen de plannen van defensie-minister Vanden Boeynants. Het protest, voor een belangrijk gedeelte gedragen door scholieren en studenten, richtte zich vooral tegen de afschaffing van het uitstel, tendens naar een beroepsleger... Begin vorig jaar was er dan nog de aktie tegen de aankoop van nieuwe gevechtstankvoertuigen. Sindsdien is het antimilitarisme in België weer op een laag pitje teruggevallen. Nochtans blijft het belangrijk een kritische bezinning over het leger kontinu levendig te houden: één van de belangrijkste redenen hiervoor is dat ons huidige Belgisch leger langzaam maar zeker verder evolueert in de richting van een "beroepsleger", beter gezegd een militair apparaat waarin het merendeel van de machtsposities en functies in handen is van beroepsmilitairen. Dit artikel wil een poging zijn om deze evolutie te schetsen.

Het is onmiskenbaar een feit dat in een aantal Nato-landen een duidelijke evolutie naar een beroepsleger bestaat. De Verenigde Staten (sinds midden 1973 volledig beroeps), Frankrijk, België, ... Wat specifiek België betreft, zou het van weinig realisme getuigen om te voorspellen dat binnen een paar jaar het leger volledig uit beroepsmilitairen zal bestaan en dat de dienst van miliciens helemaal zal verdwenen zijn: een volledig beroepsleger zou in ons land in brede kringen op een groot verzet stuiten. Niettemin voltrekt zich momenteel een veel subtielere evolutie, waarvan de belangrijkste indicaties zijn:

- VERMINDERING VAN DE DIENSTTIJD VOOR MILICIENS.

De dienstdienst zowel in België als in Duitsland bedroeg sinds 1959 12 maanden. In december 1974 wordt de dienst in Duitsland op 10 maanden gebracht. In november 1975 keurde de kabinetsraad een besluit van de Minister van Landsverdediging goed waardoor de dienstplicht in België tot 11 maanden en in Duitsland tot 9 maanden herleid wordt. Binnen enkele maanden wordt de beslissing verwacht waardoor de dienst op respectievelijk 10 en 8 maanden wordt teruggebracht. Uiteindelijk wordt een dienstdienst van 6 maanden verwacht.

- OOK HET ABSOLUUT AANTAL MILICIENS VERMINDERT.

Vooraf door het uitgebreid systeem van vrijlatingen (o.m. door broederdiensten).

- ONGEHOORDE TOENAME VAN BEROEPSVRIJWILLIGERS. (mannen en vrouw.)

Beroepsvrijwilligers die vanaf 17 jaar voor 2,3 of 5 jaar in het leger kunnen gaan, en daarna desgewenst kunnen bijtekenen. Naast het contingent oudere militairen vormen deze nieuwe lichten, meredeel jonge BV's, een krachtige en soepele troef in het Belgisch leger. De slechte economische toestand, drijft veel jongeren vrijwillig en kritiekloos naar de kazernespoorten. In een speciaal nummer "Ik wordt vrijwilliger", laat het militair weekblad VOX zich lovend uit over de vrijwilligers (9 mei 1974, p1):

"Evenals de officieren en de onderofficieren van het beroepskader, vormen de beroepsvrijwilli-

gers een onmiskenbaar bestendig personeel in een leger. Zij verzekeren er immers de standvastigheid in belangrijke bedieningen, die wegens hun te kort verblijf onder de wapens, nog moeilijk aan miliciens kunnen worden toevertrouwd. Ook wenst de Krijgsmacht haar dure uitrustingsstukken toe te vertrouwen aan mannen die er zich niet alleen in konfliktsituaties doeltreffend kunnen van bedienen, maar die tevens ook in vreedstijd het economisch kunnen gebruiken en degelijk onderhouden." Het is duidelijk dat proportioneel het aantal miliciens vermindert ten voordele van een groter aantal beroepsmilitairen. Voor dit jaar voorziet het ministerie van landsverdediging een getalsterkte van 94.987 militairen, waaronder niet minder dan 58.573 beroepsmilitairen een goede 60 procent. (cijfers uit het Volk van 22 dec. 1975). Dit wijst op een langzame interne verschuiving van de samenstelling van ons Belgisch leger; volledig beroeps wordt het wel niet, maar het aandeel van de beroepsmilitairen in de verdediging van ons grondgebied vergroot sterk.

Eén van de belangrijkste redenen waarom er ook nog een deel miliciens in het leger zijn, zou wel eens simpelweg kunnen zijn om de publieke opinie te overtuigen dat er inderdaad geen feitelijk beroepsleger is!

Deze evolutie moet ons echter blijvend tot nadenken dwingen. Is het te verantwoorden dat "het leger" het officiële geweld van de staat, gericht tegen buitenlandse of eventueel binnenlandse vijanden, meer en meer in handen komt van die groep mensen voor wie het leger, de verdediging, de aanval, en het doden van mensen, een beroepsbezigheid is, die zij vrijlijk aanvaardt voor een periode van 2 tot 40 jaar?

Is het te verantwoorden dat in een tijd van verdeskundiging en vertechnisering, ook in het leger een meer technisch en professioneel karakter komt? Karakter waarvan de gewone burger minder en minder begrijpt. Is het niet essentieel dat de verdediging van het nationaal grondgebied in handen is van een groot aantal burgers die gedurende een beperkte tijd van hun leven een verplichte militaire opleiding krijgen? Verder gaand kan men zich de vraag stellen naar de doelmatigheid en de zinvolheid van het huidige leger in het algemeen en naar eventuele andere vormen van verdediging (bijv.: defensief ingestelde burgerwacht, vormen van passief en

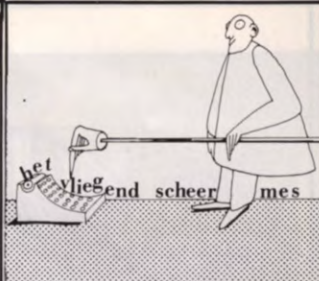
aktief verzet van de bevolking bij bezetting van het nationaal grondgebied, ...)

Sinds 4 maand in het leger constateer ik bij omzeggens alle miliciens een eenzijdig optimisme betreffende de verdergaande vermindering van de militaire dienstplicht. Zelf een onmiskenbare afkeer hebbend van het militaire leven, kan ik dergelijke algemene reactie natuurlijk zeer goed begrijpen. Maar toch is het nodig dat er bij de dienstplichtige militairen wat meer genuanceerd nagedacht wordt over de om zich heen grijpende professionalisering. Ik heb gepoogd in mijn omgeving mijn vrienden-miliciens te wijzen op de minder goeie kanten van het verminderen van de dienstplicht. Maar dat gaat zo ontzaglijk moeilijk, omdat bijna iedereen zo gauw mogelijk van dat leger wil af

zijn en de aankondiging van iedere vermindering van de dienst werkelijk een feeststemming onder de miliciens in de kazernes veroorzaakt. Een gekoördineerde aktie tegen een zo fundamentele tendens in het leger, zou door de militaire autoriteiten trouwens spoedig in de kiem doodgedrukt worden.

Daarom wil ik dit artikel besluiten met een oproep tot de linkse studentenbeweging. Het is mogelijk dat niet alles wat ik hier heb geschreven juist is: het beroepsfenomeen in het leger berust op feiten en cijfers, maar ook op vermoedens en politieke interpretaties. Daarom zijn deze bladzijde alleen een soort basis voor verdere discussie. In het leger zelf zal wellicht geen contestatie tegen de toenemende professionalisering uitbreken. Alhoewel ik me vroeger wel eens ergerde aan het veel te uitgebreide onderwerpengamma waarvoor de studenten een aktie ondernamen, meen ik dat de studentengroep in het maatschappelijk bestel een onafhankelijke kritische groep vormen die voor heel wat zaken als contestatie- en waarschuwingsapparaat in die maatschappij kan fungeren. De studentenbeweging mag bijvoorbeeld de evolutie van het leger zeker nu niet uit het oog verliezen. Toen Vanden Boeynants twee à drie jaar geleden in zijn beruchte plannen I en II een mogelijk evolutie naar een sterker beroepsleger aankondigde, stroomde de helft van de universiteiten verontwaardigd samen op straat, nu geruisloos een vermeerdering van beroepsstrijdkrachten feitelijk gebeurt, komt er omzeggens geen enkele reactie! Konkreet stel ik voor dat bij de volgende Kabinetsbeslissing, waarbij de dienstdienst weer vermindert wordt, beslissing die hoogstens nog een half jaar kan uitblijven, er in studentennedern een duidelijke politiek geargumenteerde protest opgaat tegen de professionaliseringstendens. Wanneer de contestatieberichten doordringen tot in de kazernes, kunnen een aantal bijdehande miliciens het protest op kleine schaal verder uitleggen en ontwikkelen onder de soldaten zelf. Hopelijk wordt dit een nieuwe klimax in de strijd tegen het kapitalisme en haar gemonopoliseerd geweld.

een soldaat-milicien

UIT HET RIJKE STUDENTENLEVEN

"Stommen Italiaan, gade nu frut brengen!". "Dikken dief, als ge nu ni rap zijt: frut godverdomme!" Deze kruidige zinsneden zijn een kleine greep uit de conversatie die wij een woensdagnacht mochten aanhoren in een restaurant te Leuven. Conversatie die verliep tussen een groepje studenten (waarvan de meesten - van de gibergrist zijn we niet zeker - van ons aller rechtsfaculteit), en een kelner op wiens gedrag overigens niets aan te merken viel. Akkoord, zij hadden misschien iets te veel op, maar niettemin hanteerden zij met een verdraaide nuchterheid zuiver racistische motieven.

Toen het ons echt té bar werd en we begonnen te discussiëren. Onze (uiteraard subjectieve) bedenking: als dat de mensen zijn die over een paar jaar tot onze economische elite zullen behoren en de moraliteit of legaliteit van anderzamen gedrag zullen beoordelen, vinden we werkloosheid (in hun geval dan) nog zo slecht niet.

Joris, Johan, Peterj.,
Bart, Chris

Vervolg v.
P.4

Nascholing huisartsen

een afbouw van de specifieke functie die de huisarts toch heeft.

III. EEN BETERE OPLEIDING.

Dat een betere opleiding noodzakelijk is, geven de voorstanders van een verlenging van de studieduur zelf toe. Waarom immers een verlenging voorstaan, als de opleiding zoals ze momenteel is, goed zou zijn?

IV. DUS GEEN 8 OF 9 JAAR.

We zijn er van overtuigd dat het mogelijk is om een goede (betere) huisarts te vormen op 7 jaar; dit mits een hervorming van het curriculum. Wij verwerpen een verlenging van de opleidingsduur tot huisarts omdat:

- deze immers geen enkel garantie biedt voor een betere huisarts.
- de kosten hiervan ten koste komen van de gemeenschap.
- de toegangsdrempel tot de geneeskundestudies hierdoor nog worden verhoogd, zodat we hier kunnen spreken van een verdoken numerus clausus.

voor meer informatie, praktische hulp en solidariteit, kun je steeds terecht bij Medika, O.L.-Vrouwstraat 2; tel. 22.91.56.

ALTERNATIEVE WEEK

Met een heuse stoet werd de Alternatieve Feestweek ingezet. Voorafgegaan door basuinblazers, volgden professoren en prominenten, waaronder minister De Croo en vertegenwoordigers van kerk, industrie en leger.

Een stevige politiemacht was op de been gebracht; deze moest optreden tegen protesterende studenten, met een delegatie van Medika. Zij droegen spandoeken mee tegen de prestige-politiek van de KUL, tegen de afbraak van de sociale sector, tegen het misbruik van de wetenschap, tegen de verlengde opleidingsduur voor geneeskunde-studenten; zij eisen een serieuze onderwijs-politiek, een wetenschap in dienst van het volk, een betere geneeskunde.

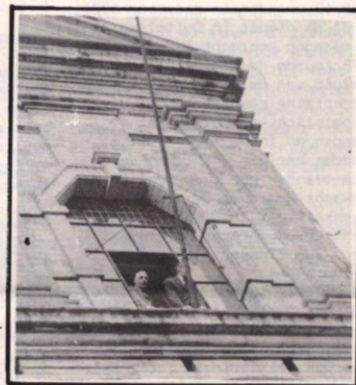

stoet

Toen de stoet aan de Hallen kwam, hingen De Somer en vice-rector Servotte het gebeuren vanuit het bovenste raam te bekijken; de rector had het nochtans nodig gevonden de toegangsdeur tot de Hallen te sluiten. Met die studenten weet je nooit...

Aan de Hallen werd kort uiteengezet wat de bedoeling van de Feestweek was: in het kader van die week de studenten aan te zetten tot nadenken over hun onderwijs; een kritisch moment inlassen in dit feestjaar, wat de academische overheid heeft verwaarloosd te doen.

Alle foto's in dit nummer werden geschoten door de werkgroep *Fotografie* van Kultuurraad. Het was slechts mogelijk enkele van de ongeveer honderd foto's, die tijdens de Alternatieve Feestweek van de centrale activiteiten werden gemaakt, af te drukken.

De volledige kollektie kan ingezien worden op Kultuurraad; en er bestaat de mogelijkheid om exemplaren te bestellen. Maar dit dan wel vóór 25 april.

In tegenstelling tot de passieve en prestigieuze concerten van de wief, werd door Kultuurraad een open podium ingericht, waar studenten en ieder die het wilde een creatieve inbreng toe konden bijdragen. Het gevarieerde programma ging van dans, sketches, koorsang, eenvoudig gitaarspel tot keiharde rock. Om 2.30u 's nachts sloot het gordijn en kon de gelegenheidspoetsploeg aan het werk.

open podium

krea-beurs

Nieuw in Leuven was dit jaar de Krea-beurs die plaats vond onder de Grote Bib. Onder grote belangstelling toonden studenten hun hobby, en vele bezoekers, waaronder ook mensen van Leuven, lieten zich verleiden om zelf eens de creatieve handen uit de mouwen te steken. Terezelfdertijd traden het Gentse poppentheater "Stekelbeest" en Walter De Buck op in de grote tent op het Ladeuseplein. Hierin ging 's avonds een succesrijk volksdmsbal door.

NIET GEMOTIVEERD ZIJN?!..

NOEM HET VOOR MIJN PART MAAR LUIHEID !!!

Een onderwijsweek is een goede aanzet om de discussies rond een aantal lopende problemen om te zetten in een concrete aanpak.

Onderwijsproblemen zijn dagelijks te bespreken, maar zelden komt het tot een serieuze aanpak, tenzij als er een konflikt van komt, en dan zijn de kansen meestal reeds verlopen voor de (slecht voorbereide) studenten.

In Sociale Wetenschappen werden 2 jaar terug woelige onderhandelingen gevoerd omtrent de programmahervorming; kwam er algemeen

de vraag naar actieve lesvormen, met de expliciete nadruk dat het niet op een verzwaring mocht uitdraaien, door een halfslachtige aanpak.

Het uiteindelijk "alleenbeschikingsrecht" van elke prof over zijn vak heeft precies wél dit laatste bewerkt... Momenteel groeit de ontvreemding weer sterk aan, omwille van deze evolutie naar programmaverzwaring, en omwille van de frustrerende kwaliteit van sommige vakken, waar je dan toch weer energie moet stoppen.

beeld dat wordt gebruikt, want dergelijke vragen naar wetenschapsbeoefening worden vlug vragen naar de verschillende posities in de universitaire wereld, en gauw stuit men op de onderliggende belangen en machtsverhoudingen. Wanneer je aan veranderingen gaat denken, kom je bovendien tot de nog veel belangrijker vaststelling dat de universitaire structuren volgens dezelfde blauwdruk functioneren als deze van het hele maatschappelijk bestel. Prestatiedwang, hiërarchie, prestigiejacht, technokratisering, zijn elementen die hun oorsprong vinden in het overheersend westers maatschappijstelsel, het kapitalisme dat draait om een winsteconomie i.p.v. behoefteneconomie, dat draait om de spil van de ongelijkheid en het recht van de sterkste. Het onderwijsstelsel dat we kennen, is een produkt hiervan, houdt het tegelijk mee in stand...

PRAKTIJK IN SOCIALE WETENSCHAP

Een debat over "Praktijk in Sociale Wetenschappen" op vrijdag 19 maart was een poging om met een 50-tal studenten en een tiental assistenten Pol & Sok te zoeken naar een bruikbare probleemstelling en verder te raken dan de direkt-aanwijsbare "defecten" in het onderwijs. De onmiddellijke aanleiding van deze discussies, zijn de moeilijkheden met de praktika, waar de studenten o.a. klagen over de slechte begeleiding en vragen stellen naar de zin en de inhoud van deze praktika. Je krijgt een aantal technieken en methoden aangeleerd, die te weinig ingekaderd worden in de gehele opleiding; je interesse voor sociale problemen wordt ondergeschikt gemaakt aan het leren hanteren van een begrippenkader, terwijl in feite beide elkaar moeten aanvullen om tot een relevante "praktijk" (probleemaanpak) te kunnen komen. Neem het voorbeeld van 1ste kan waar je "met fichenbakken en voetnoten" moet leren werken en de inhoud van je werk EXPLICIET bijkomstig wordt genoemd...

Wanneer er stemmen opgingen bij de Groepsraad Humane Wetenschappen (soort vice-akademische raad voor H.W.) en bij de fakulteitstop om de inlevering van tesissen "vlotter" te doen verlopen, kwam een tweede discussie op gang onder de studenten.

Ligt het probleem bij de studenten individueel (lui, niet gemotiveerd, te weinig gedisciplineerd...) of, zijn hier ook een aantal oorzaken te duiden in de 4 jaar opleiding vooraf, in de onderwijsstructuren zelf...?

Het spreekt vanzelf dat de oplossingen sterk verschillend zullen zijn naarmate het aksept op de eerste of de tweede probleemstelling gaat leggen. In het eerste geval neemt men zijn toevlucht tot autoritaire of paternalistische maatregelen, in het andere geval zal veel gelegen zijn aan een zo volledig mogelijke analyse van het probleem en zullen de verschillende posities en betrokken groepen moeten aangesproken worden.

Precies om beter gewapend te zijn in de discussies rond de verandering in het tesisreglement, werd geprobeerd door de studenten om tot een sociologische probleemstelling te komen (want in dergelijke gevallen blijken de geachte heren professoren-sociologen niet bereid het zélf te doen; dezen hebben er alle belang bij blijkbaar, om onderwijsproblemen te individualiseren naar de studenten toe...)

INGEBOUWDE REMMINGEN

De grote "oorzaak", nl. het niet-gemotiveerd zijn van de studenten, hun passiviteit, en onkunde, werden nagegaan en uiteindelijk kwam men terug bij hetzelfde globale probleem als bij de praktika, nl. dat er in de opleiding zelf, in de ganse onderwijsorganisatie, een aantal rammende factoren zitten ingebouwd. De belangrijkste in dit concreet geval van de tesissen zijn, in een notedop: de theoretische opleiding die je hebt gehad is uiteengeschoefd in verschillende vakken en mist een samenvattende visie; zo wordt je na 4 jaar, met een tekort aan theoretische bagage en vooral te weinig vorming inzake wetenschappelijke probleem aanpak, "losgelaten" op een onderwerp; daarbij komt nog dat een goede begeleiding vanwege promotoren, om die leemten nog min of meer op te vullen, zeldzaam is.

Op zo'n algemene probleemstelling kan je dadelijk dieper ingaan, en dan bots je tegen zaken als de sterke INDIVIDUALISTISCHE geest die eigen is aan onze wetenschapsbeoefening, de HIËRARCHIE van profren - WP - studenten, de ONAANTASTBAARHEID vooral van de profren waardoor ze hun vakken niet hoeven te verantwoorden en te situeren in het kader van de opleiding (vb. rechtsvakken die los van de sociale realiteit worden gedoceerd, louter juridisch... "zo is de letter van de wet; hoe het recht en de rechtspraak in de praktijk functioneert is wellicht even belangrijk, maar dat is mijn zaak niet...").

ROL VAN DE WETENSCHAP

Vanuit dezelfde vraagstelling kom je terecht bij de visie die men in feite hanteert omtrent de rol van de wetenschap. Verschillende vakken netjes naast elkaar in een programmaboek gestopt, moeten een opleiding waar maken, terwijl een globale theoretische bovenbouw, over wát je bezig bent met je wetenschap, ontbreekt! Het is immers nogal precair en ruikt verdacht veel naar het opgeven van de veilige "waardevrij-

heid", wanneer je vragen gaat stellen naar de maatschappelijke rol die je wetenschap kan spelen en speelt.

Hier raken we opnieuw de behoudsgezinde rol aan van het klassieke onderwijsstelsel dat welbewust de mythe hanteert van neutraliteit en waardevrijheid.

Terug naar onze opleiding: bij nader toekijken ontdek je een aantal paradoksen, die enkel nog te verklaren vallen vanuit de starheid, veroorzaakt door de machtsposities die diegenen die aan het roer staan in de fakulteiten en aan de unief:

Neem in Sociale Wetenschappen: het feit dat de gehele praktijkopleiding eenzijdig is afgestemd op de onderzoeksweld, terwijl nog geen 5% van de afgestudeerden specifiek daarin worden tewerkgesteld. Hoe moet je dan je kennis van de sociale realiteit aanwenden in andere (beroeps-) situaties?

Neem Geschiedenis: de hele opleiding is gericht op een eenzijdig wetenschapsbeeld, terwijl precies meer dan 80% van de historici in de onderwijswereld terecht komt en volledig zelf een verbinding moet trachten te maken tussen wat men op "hoogwetenschappelijk" niveau te slikken kreeg, en deze beroepsituatie.

Dergelijke "schizofrene" toestanden werken zeer frustrerend en zijn vaak de belangrijkste factoren om studenten alle wetenschappelijke interesse en motivering te ontnemen. Het lijkt immers volkomen steriel om een vol jaar of langer wetenschappelijk te zitten peuteren aan een detailonderwerp ("thesis"), omdat dat nu eenmaal het beeld van de wetenschap is: de wereldvreemde, waardevrije wetenschap, die zich hoofdzakelijk laat herkennen aan haar "vormschoonheid": het moet allemaal mooi ritueel verlopen. Ook op het inhoudelijke vlak speelt deze "stroomlijnende druk" heel sterk: wie de heersende waarden en normen niet hanteert en zich niet integreert in het denkpatroon dat samenhangt met de bestaande wetenschapsbeoefening, wordt als subjectief en onwetenschappelijk afgewezen.

Ter verduidelijking: het is niet de bedoeling hier de vorm van wetenschappelijk werken als nutteloos af te doen, integendeel. Systematiek, methodiek en vormafspraken zijn een noodzaak voor vruchtbaar wetenschappelijk werk; maar al te dikwijls moet de vormelijkheid een grote inhoudelijke laagte verbergen en/of wordt het argument "niet-wetenschappelijk" gebruikt vanuit een ideologisch standpunt.

De Wetenschaps-wereld is een wereld van mensen met eigen belangen en verworven machtsposities; en slechts weinigen houden "wetenschap" en belang gescheiden; en allen proberen ze de schijn van neutraliteit op te houden door het ideologie-aureool van de waardevrije wetenschap (je weet wel: het beeld van de unief als tempel, de plaats voor onthecrite figuren die zich niet compromitteren met de laagheden der wereld en, ver er bovenuit, tronen in hun wetenschappelijkheid... - "ik

ONDERWIJS : INDIVIDUEEL PROBLEEM?

Wanneer je zo'n probleem wil gaan aanpakken, moet je evenwel tot een bruikbare probleemstelling kunnen komen. Het volstaat bv. niet, te zeggen dat de praktika slecht zijn, omdat die en die slecht les geeft, omdat de studenten te weinig actief zijn of hun mond niet durven opendoen. Het volstaat niet te kijken naar een aantal individuele aspecten van een probleem. Er moeten steeds vragen komen naar de achtergronden van een individueel gedrag. En hier zullen zeker niet louter psychologische antwoorden komen ("prof is ongelukkig getrouwd...", "studenten schoppen herrie, want gezag, prof, vaderfiguur etcetera..."). Het is belangrijk een geheel van relaties en posities na te gaan:

RELATIES EN POSITIES

bv. die assistent geeft slecht praktikum: je kan hem dan voor 'n onbenul uitmaken, of zijn positie nagaan: hij is niet opgeleid voor onderwijs, is er onverwacht (en vaak tegen zijn zin) voor aangeduid door zijn prof, en, het statuut van het WP voorziet dat hij 50% van zijn tijd mag besteden aan doktoraats-voorbereiding...

Als je deze dingen weet, kan je beter aan een oplossing werken dan in het eerste geval, waarbij de het probleem individualiseert, de schuld bij die ene persoon legt.

Hetzelfde geldt voor het o zo vervente probleem van de passiviteit, het niet-gemotiveerd zijn van de studenten. Je hoort luidkeels stemmen opgaan bij de profren dat het probleem daarin ligt dat er "luis en ijverige" studenten zijn, "slimme en domme" en je hoort, sommigen belijden zelfs in een openhartig moment "dat ze de indruk krijgen dat het gemiddelde peil vroeger veel hoger lag maar ja, sinds die demokratisering...". Een erg elitair taalje dat echter nog braaf geslikt wordt ook door veel studenten.

Dergelijke discussie komt vaak naar voor i.v.m. de tesissen die laattijdig binnen komen of helemaal achterblijven.

Het probleem wordt geindividualiseerd; men maakt gissingen of filosofische beschouwingen in bovenstaande trant, maar weinigen proberen de zaken ook structureel aan te duiden.

Weinigen zijn immers bereid vragen te stellen naar de gaten in de opleiding, naar het vaak eenzijdige, elitaire wetenschaps-

kan als mens de ellende in Latijns-Amerika ook niet goedkeuren, maar sorry hoor, de term 'uitbuiting' is nu eenmaal geen wetenschappelijk begrip").

KONKLUSIES VAN HET DEBAT

Als vergelijkingsmateriaal voor anderen, volgen nog de voornaamste konklusies uit het debat bij Pol & Sok over problemen met praktika en thesissen:

1° Oorzaken op het niveau van de direkte begeleiding

- * er is een gebrek aan adequate opleiding voor het wetenschappelijk personeel op PEDAGOGISCH vlak, en, vaak een te korte voorbereidingstijd op THEORETISCH vlak. Dit brengt onzekerheid mee voor betreffende personen en mondt vaak uit in spanningen en autoritaire situaties.
- * het ASSISTENTENSTATUUT werkt deze moeilijkheden in de hand (half time vrij voor doktoraat - op basis van datzelfde statuut wordt er geen WP aangeworven, specifiek voor onderwijsopdrachten).
- * de begeleiding is qua MANKRACHT veel zwakker voor de kandidaturen, de licenties krijgen het zwaartepunt vanuit de visie dat zich daar pas de eigenlijke wetenschapsbeoefening begint te ontwikkelen (cfr. de grote versnippering in specialisaties). Pedagogische begeleiding krijgt weinig aandacht en waar die er is (monitoreaat bv.) is die hoofdzakelijk prestatie-gericht; het is een soort oplapwerk voor de tekorten in de globale aanpak van de opleiding.
- * er is GEEN PERMANENTE EVALUATIE ingebouwd tegenover de docenten, profven, zowel als assistenten: cfr. de "Akademische Vrijheid" ofte dé grote Atlantikwam rond de Akademische Inkompetenties.

2° Oorzaken in de organisatie van de opleiding: achterliggende visie van de fakultaire overheid en de profven op die opleiding.

- + in de VERHOUDING ONDERWIJS-ONDERZOEK ligt het zwaartepunt duidelijk op het laatste, en krijgt onderwijs nogal vaak een stiefmoederlijke behandeling. Vele profven nemen hun onderwijsopdracht van minimum 6 uur er enkel bij om vast benoemd te raken. Vandaar dat sommigen het examen-afnemen ronduit tijdverlies gaan noemen: onderzoek is veel renderender... Wat niet wegneemt dat soms nog de kumuls buiten de unief de hoofdbezigheid en -verdienste vormen.
- + de HIATEN IN DE ALGEMEEN-THEORETISCHE OPLEIDING gaan vaak terug op de hoge versnipperingsgraad in deelrichtingen: nog vóór men een wetenschappelijke attitude-vorming heeft gekregen in de algemene discipline die men volgt, moet men zich in de licenties gaan toeleggen op specialisaties (vb. specialisatie in medische en gezinssociologie brengt het verwerken mee van een heleboel nieuw feitenmateriaal, terwijl men nog niet aan een globale sociologische attitude-vorming - "hoe benader ik sociologisch een probleem" - toe is. Bij dit punt werd opgemerkt dat de tendens om de wetenschap uit te splitsen in allerlei deelrichtingen een technokratische

ringselement is, dat duidelijk gestimuleerd wordt vanuit de economische sektor (arbeidsdeling, beroepskriteria...) en dat dit ook past in een waarden-systeem waarin men alle overzigt op de sociale realiteit probeert af te zwakken door deel-aspekten voor te schotelen en eenzijdigheid te kweken. + de eenzijdige nadruk op methoden en technieken verstikt bij de studenten uiteindelijk de "probleemgevoeligheid" (die rechtvaardig is met metivering, actief-zijn...). Deze nadruk vindt zijn oorsprong in de ONMAGT van de docenten om tot een serieuze synthese te komen van vorm én inhoud (cfr. tekort aan theoretische bovenbouw) en in een duidelijke BURKRATISERING (nadruk op vormelijkheid). Tegelijk trekt de praktijk-opleiding zich EENZIJDIG op aan de ONDERZOEKSWERELD, hoewel dit zeker niet het enige toepassingsgebied is (cfr. de beperkte groep die daar zijn beroepsituatie vindt).

Hoewel er in dit debat niet breedvoerig op werd ingegaan, mag men ook de oorzaken op een dieperliggend structureel niveau niet uit het oog verliezen, nl.:

- 1° de rol van het onderwijs in onze maatschappij: het heersend waardensysteem beveeligen, en meer en meer de geestesarbeid aanwenden in het materieel productieproces.
- 2° de beleidspraktijk aan deze unief en de onderwijs- en onderzoekspolitiek van de overheid in het algemeen.

Tenslotte kwamen de eerste voorstellen uit de bus voor een concrete probleem aanpak:

- allereerst veel meer de toestand op de voet volgen en vandaaruit BLOK-vormen

- 1) een soort permanente onderwijscommissie vormen die kontinu, over de jaren heen, de problematiek op onderwijsvlak volgt (cfr. Medika: commissie rond de niet-medische vakken). Door o.a. het beter koördineren van de vertegenwoordiging in de onderwijsorganen, een tactiek voeren van "op de vingers kijken" en een konstante evaluatie op touw zetten rond de vakken (docenten) en examens.

Met een dergelijke "aanwezigheids-politiek" verminder je de kans om geïntegreerd te raken in het fabeltje van het medebeheer, en sta je veel beter gewapend om een konflikt aan te gaan.

- 2) parallelle groepen in andere fakulteiten zoeken, en door ervaringen uitwisselen en wederzijds acties steunen, de machtspositie van de studenten aan de unief opnieuw tot een BRUIKBARE realiteit maken.

- informatie verzamelen over de geplande invoering van een algemene kandidatuur voor humane wetenschappen in de toekomst, en nagaan welke belangrijke kansen dit zou bieden om een aantal van de hoger opgesomde structurele remmingen af te breken.

MORAAL VAN HET VERHAAL

Studenten,
Laat jullie niet op de kop kakken,
Want,
Waardevrije kak
Is en blijft tenslotte
Kak...

c.v.d.d.
politika

GRIEVENMARKT

Dinsdag 16 maart werd er een Grievenmarkt gehouden in de Hall van het Psychologisch Instituut, op initiatief van het aktiekomitee Sociale Pedagogie (dit komitee voert voor het ogenblik een aktie rond de evaluatie van het projektonderwijs in Sociale Pedagogie. Zie hiervoor in VETO 17 "Voor een strijdbaar Projektonderwijs"). De bedoeling was tweevoudig:

1. informatie geven rond de aktie van Sociale Pedagogie om zodoende solidariteit op te wekken
2. alle werkgroepen e.d. hun werking en eisen bekend laten maken.

Er waren 8 aktiegroepen:

-aktiekomitee Sociale Pedagogie

-werkgroep Inspraak: publiceert voor 't ogenblik in "Emiel" diskussieteksten rond opleiding, student, pedagogie & maatschappij, inspraak...

-werkgroep Onderwijskunde rond alternatieve opvoeding

-werkgroep Oropedagogie rond de 5-jarige opleiding

-werkgroep Bijzondere Jeugdzorg: bestaat zowel uit studenten en niet-studenten. In Leuven en andere centra werkzaam, zijn ze o.a. een alternatief statuut van de opvoeder aan het uitwerken

-MLB met haar informatie over onderwijs en maatschappij

-het komitee rond het psychiatrisch onderzoek tegen Dr. Merckx

-RAL met een stand over opvoeding en maatschappij

DE OPLEIDING AAN ONZE FAKULTEIT... WELKE VISIE VOOR DE TOEKOMST?

Woensdag 17 maart waren een 50-tal studenten van Ekonomika toch bereid enige ogenblikken van hun zo "kostbare" tijd te besteden aan deelname aan het debat rond hogergenoemd thema. Dit werd georganiseerd in het kader van de alternatieve feestweek aan onze 550-jarige K.U.Leuven.

We hadden echt een meer massale opkomst verwacht, maar het blijkt er nog eens bewezen dat dergelijke onderwerpen lelen onder ons eenvoudig koud laven en dat ze liever wat anders doen op hun "vrije" woensdagmiddag.

Alleszins dank aan diegenen die er wel waren, ook - en niet het minst - aan de professoren Tavernier, Van Winkel, Van Acoleyen, Peeters en Delbeke, en de assistenten Schenk en Clemer.

(De anderen vonden waarschijnlijk dat "wat en hoe" zij doceerden nog steeds kon volstaan.)

Enkele uittreksels uit het vaak erg geanimeerd debat:

"We moeten naar een PROBLEEMGERICHT onderwijs gaan, waarbij er meer aandacht dient te zijn voor het creatief denken in plaats van voor de loutere kennisoverdracht."

"I.p.v. de monitoren uit te bouwen zouden we op KLEINERE DEELGROEPEN in de kandidaturen kunnen overschakelen, wat de activiteit en creativiteit van de studenten zal stimuleren en hen een sterkere motivatie en engagement in de licenties kan meegeven."

"Vaak ontbreekt de ideologische ACHTERGROND bij de opleiding tot het economisch denken; misschien kunnen cursusvernieuwing en zelfs interdisciplinaire seminars helpen."

-werkgroep Maatschappij & Opvoeding (bestaande uit 2de kanners); schrijft ook in "Emiel".

Geregeld verheffen pedagogen en psychologen de stem om het strijdlid te zingen. Een stripverhaal toont de lotgevallen en de opstanding van de student; er worden gratis diploma's uitgereikt, enz.

Om 15 u kwam het hoogtepunt: op een speaker's corner (afgehold van Hyde Park) kreeg elke werkgroep de gelegenheid haar bedoelingen uiteen te zetten. Daarna werd door 3 mensen van Sociale Pedagogie een straattonnel naar voor gebracht: "Het spel van Nutti en Natti": een debat tussen een laboratorumrat (Nutti) en een waterrat uit de overstromde gebieden (Natti), bemiddeld door een landrat.

De waterrat met haar beide poten in de realiteit, in kontakt met het rattenvolk; de laborator opgesloten in haar doolhof, een fervent verdediger van de elite van de maatschappij. Op het einde werd Nutti van alle kanten aangevallen, zodat ze met de staart tussen de poten afdroop.

Deze dag werd voorafgegaan door propaganda in alle jeren van Psychologie en Pedagogie: een pamflet lichte de studenten in, het solidariteitslied motiveerde hen voor de Grievenmarkt.

We zijn van mening dat deze half ludieke Grievenmarkt een sukses is geworden, omdat we veel mensen bereikt hebben (doorlopend was er volk rond de stands aanwezig), en omdat we de gelegenheid hadden hen iets bij te brengen over onderwijs, opvoeding en maatschappij in het algemeen.

T.

"Overlappingsen, verouderde cursussen en doceermethodes welke niet meer aangepast zijn, komen helaas nog altijd voor. Hebben de studenten effectief de mogelijkheid om daaraan iets te veranderen? ...Soms wel, maar dan moet de schrik voor eventuele represaillemaatregelen overwonnen worden."

"Is onze opleiding te technisch, te algemeen vormend; moeten we naar meer (de-)specialisatie... allemaal open vragen die nog geen eenduidig antwoord kregen..."

Uit deze bedenkingen konden toch volgende besluiten getrokken worden:

-er kan/moet nog heel wat veranderen aan onze opleiding; veel aanwezige studenten en ook het ATP gaven toe dat beide groepen moesten verder ZOEKEN NAAR nieuwe doceermethodes, aanpassing van de cursussen...

-de studenten dienen per jaar SUGGESTIES over te maken aan de betrokken prof, waarmede deze dan in de mate van het mogelijke tracht rekening te houden. Daartoe richt elk jaar enquêtes in bij al de studenten van dat jaar. Eventueel kan medewerking van Stukokom gevraagd worden.

-de strategische stap werd genomen op woensdag 1.1.; het komt er nu op aan in de toekomst regelmatig rond de tafel te gaan zitten en te proberen CONCRETE EN OPBOUWENDE VOORSTELLEN te doen.

Dat de goede wil er langs beide kanten is, werd op deze dag bewezen - laten we er volgend jaar gebruik van maken.

jo libens
stukokom - ekonomika

REKTOR VERKIEZINGEN

Zoals je waarschijnlijk wel weet, verstrikt op 31 juli de vijfjarige ambtstermijn van onze rector, dus staan er binnenkort weer belangrijke dingen te gebeuren. Normaal hebben de verkiezingen eind mei plaats. Maar ook maart is een belangrijke periode, omdat dan de kandidaturen moeten ingezameld worden.

Om kandidaat te zijn, moet je vast-benoemd AP-lid zijn (niks voor jou dus) en bovendien een lijst kunnen presenteren met de handtekeningen van 30 stemgerechtigde leden, behorend tot tenminste 5 verschillende faculteiten. Deze dertig noemt men de "peters" van de kandidaat; hun handtekening mag slechts op één lijst voorkomen. Stemgerechtigde leden zijn alle stemgerechtigde leden van de verschillende faculteitsraden; in totaal zijn dat ongeveer 1200 personen, waarvan iets minder dan 10% studenten. Het spreekt vanzelf dat deze laatsten, alhoewel duidelijk in de minderheid, toch een belangrijk gewicht in de weegschaal kunnen leggen als ze in blok zouden stemmen.

Derhalve heeft de Kringraad zich als taak gesteld naar de meest geschikte kandidaat te zoeken teneinde de minime inspraak die de studenten hebben, ten volle te benutten. Bovendien zullen de studenten zich afzijdig houden bij de gebeurtenissen die de verkiezingen vooraf gaan, teneinde zich niet lichtzinnig te laten meeslepen door de propaganda van de een of andere kandidaat.

Begin maart kwam er dan een brief van de Vereniging van Vlaamse Professoors - Leuven (VVPL) aan alle stemgerechtigden; deze VVPL heeft tot doel de proffen van de KUL te verenigen, maar slaagt daar hoe langer hoe minder in; haar voornaamste stuwkracht, de aanwezigheid van Franstalige proffen, gaat verloren naarmate de splitsing van de KUL en de UCL zich voltrekt; alleszins is het voorzitterschap van de VVPL voor De Somer de springplank naar het rektorat geweest.

In dit schrijven van de VVPL dat we hierbij afdrucken (zorg dat je de dikke Van Daele en een Engels zakwoordenboek bij de hand hebt), worden de stemgerechtigden uitgenodigd enkele potentiële kandidaten naar voren te schuiven; misschien zijn er hier en daar verlegen karakters bij die zichzelf geen kans geven, maar toch ongehoord populair zijn; de VVPL zal deze mensen dan wel eens opzoeken (diskretie verzekerd) en hen overtuigen hun kandidatuur te stellen, en zo zal de VVPL haar

steentje bijgedragen hebben tot het opentrekken van de rectorverkiezingen.

Tot daar een mooie theorie; maar zo democratisch als de VVPL het wil doen uitschijnen is dit niet. Want zo erg is ons ambitieus professorenwereldje niet aan agorafobie onderhevig; de faam die men met wetenschappelijke publikaties niet heeft kunnen verkrijgen wordt licht geruild met een roemrijke administratieve carrière. Bovendien is de huidige voorzitter van de VVPL, L. Van Gerven (departementsvoorzitter natuurkunde, faculteit wetenschappen), gekend om zijn verreikende ambities. De idee dat deze "primary" wel eens een privé populariteitspoll zou kunnen zijn is dus helemaal niet zo vergezocht. Het antwoord van de Kringraad, dat we hierbij afdrucken, liegt er dan ook niet om.

Ondertussen waren er half maart officieuze berichten dat er een vijftal "peetlijsten" cirkuleerden. Het is wat voorbarig om nu al namen te suggereren, er zal trouwens nog een speciale Akademische Tijdingen aan de verkiezingen gewijd worden, met de namen der officiële kandidaten.

Toch valt hiertussen één kandidaat op, namelijk Roossens, een antropoloog uit de faculteit Psychologie en Pedagogie. In een verklaring aan de studenten zei deze man dat hij wel beseft dat hij niet veel kans maakt om verkozen te worden, maar dat hij toch wil gebruik maken van de publikatiemogelijkheden e.d. die bij een verkiezing horen, om enkele punten over de unief eens door te nemen. Bijvoorbeeld de machtsstructuren en de programmering van het wetenschappelijk onderzoek aan deze universiteit.

In eendergelijke situatie is het natuurlijk verkeerdt als de studenten de komende gebeurtenissen blijven afwachten en zich volledig afzijdig houden; de studenten kunnen een belangrijke rol spelen door dergelijke kandidaten, die alternatieven willen bieden maar onvoldoende steun krijgen, naar voren te schuiven; aangezien stemgerechtigde studenten ook als peters mogen optreden, is dit in de praktijk vrij eenvoudig. Zo doende kwam men op de vorige beslissing terug en kwam men over de peetlijsten van kandidaten die een programma aanbieden dat de moeite van het overwegen waard is maar die moeilijk aan bod komen, zonodig met studentehandtekeningen aan te vullen tot het verplichte aantal van 30 handtekeningen bereikt is, op het gevaar af argwaan te

VERENIGING
van
VLAAMSE PROFESSOREN
LEUVEN

Leuven, 1 maart 1976

Geachte Kiezer,

De algemeene geuite wens, dat deze keer de verkiezing van een rector voor de Katholieke Universiteit Leuven niet nog eens met slechts één kandidaat zou verlopen - een programmampunt trouwens van de Vereniging van Vlaamse Professoors Leuven - schijnt moeilijk of niet in vervulling te gaan. Naast een zekere lethargie bestaat er blijkbaar ook een wijdverbreide "agorafobie".

Van verscheidene zijden werd onze Vereniging gevraagd een initiatief te nemen in deze aangelegenheid. De V.V.P.L. wenst zich vanzelfsprekend niet in zetten voor één of andere kandidaat, zeker niet vooraleer programma's bekend zijn. De Raad van Beheer heeft daarom besloten, als dienst van de Vereniging aan de universitaire gemeenschap, een PRIMARY te organiseren, die op neutrale en open wijze een democratisch voorstellen en stimuleren van kandidaturen voor rectoraat en vice-rectoraat zou mogelijk maken en bevorderen. Onze voorkeur is uitgegaan naar het z.g.n. "write-in-ballot"-systeem. Er wordt U dus niet gevraagd uw stem uit te brengen op een lijst van "kandidaten", maar wel een persoon of personen aan te duiden die volgens U als kandidaat in aanmerking komen. Er wordt vooraf ook naar uw mening gevraagd over de wenselijkheid om meerdere kandidaten-rector te zien optreden.

Wij verzoeken U vriendelijk het afscheurbiljet in te vullen en zo snel mogelijk - uiterlijk 15.3.1976 - terug te zenden in bijgaande omslag. De resultaten van de "write-in-ballot" zullen door de sekretaris van de V.V.P.L. strikt vertrouwelijk behandeld worden. Ieder afzonderlijk resultaat zal uitsluitend meegedeeld worden aan de betrokken persoon; het zal eventueel slechts gepubliceerd worden mits zijn instemming.

Met vriendelijke groeten,

Namens de Vereniging van Vlaamse Professoors Leuven,

L. VAN GERVEN
voorzitter

+ Op de vraag "Is U van mening dat het wenselijk is dat er voor de rectorverkiezing meerdere kandidaten zouden zijn?" antwoord ik

JA NEEN GEEN MENING

+ Ik meen dat volgende hoogleraren voor de aangegeven functies in aanmerking komen (invullen met schrijfmachine of blokletters, naam en voornaam):

RECTOR :
.....
.....
GROEPS- :
VICE- :
RECTOR :
.....

Aan de Sekretaris van VVP-Leuven
Psychologisch Instituut
Tiensestraat 102
B-3000 LEUVEN

wekken voor een kandidaat die door relatief veel "studentenpeters" gesteund wordt.

Je zal misschien wel opmerken dat dit precies is wat de VVPL beoogde... in theorie, maar in de praktijk...

Tot zover een situatie-schets. Het is natuurlijk onmogelijk om nu al overwegingen rond de kandidaten te geven, daar ze hun officiële kandidatuur in april nog moeten bevestigen en hun programma's nog niet bekend zijn. We hopen je in de volgende Veto programma's van en interviews met de kandidaten te kunnen aanbieden.

Misschien nog een laatste bedenking. Er zit nog een ondemokratisch addertje onder het gras bij het spel dat hier de komende maanden gaat opgevoerd worden: de gene die "verkozen" wordt is pas kandidaatrector, en wordt als dusdanig voorgedragen ter benoeming aan de Inrichtende Overheid (de Vlaamse bisschoppen en minstens 4 leden die geen deel uitmaken van de unief). Als deze weigert, kan het spel helemaal opnieuw beginnen.

laatste berichten

In extremis verneemt de redactie dat de definitieve kandidaten voor de eindrace bekend zijn, dit via de pop poll van de VVPL en uit officiële berichten van de kandidaten zelf. Zullen het tegen elkaar opnemen: P. De Somer, E. De Jonghe (Sociale Wetenschappen) en een uit het onbekende opduikende prof. Roossens (Antropologie). Om alle geruchten de kop in te drukken over niet-deelname, stuurde prof De Jonghe een brief rond waarin hij dit met klem tegenspreekt en zijn kandidatuur bevestigt. Prof. Roossens heeft aan zijn peters en meters zijn programma rondgestuurd. Over dit alles meer in de volgende VETO.

bogaardenstraat 3
3000 Leuven

OPEN BRIEF AAN DE WVPL.

Geachte voorzitter van de WVPL,

Als antwoord op uw verzoek zouden wij U duidelijk willen stellen dat uw bedoeling van een primary of "pop-poll" te organiseren door de kringraad van Leuven als niet wenselijk wordt geacht. Dit om elke interferentie binnen het zo democratisch systeem (?) van verkiezingen binnen deze universiteit uit te schakelen.

De naar uw mening "algemeen geuite wens" zou volgens ons eerder de aanleiding moeten zijn om het probleem van een één-kandidaat-verkiezing diepgaand te onderzoeken. Eerder dan hieruit te gaan besluiten dat een soort van voorverkiezing moet plaatsgrijpen. Daarom menen wij ook dat u met uw vraag aan de universitaire gemeenschap naast de kwestie reageert en het echte probleemgebied onberoerd laat.

Het feit dat slechts één kandidaat op zou komen voor het rektor-schap is nog steeds een veronderstelling en géén feit, alhoewel wij dezelfde mening toegedaan zijn dat het een feit zal worden. Dat dit te wijten zou zijn aan een zekere lethargie en aan een wijde verbreide agorafobie is een voor ons studenten eerder amusante kennisname wat ons professorenkorps betreft. Aan de andere kant zijn wij van mening dat het niet zo zeer te wijten is aan de door u genoemde verschijnselen, maar eerder aan hetzij gebrek aan inzet of bekwaam kandidaten hetzij aan de al-of-niet aanvaardbare machtspositie van de huidige academische overheid.

Ten slotte menen wij als studentenvertegenwoordigers dat elke verkiezing aan de universiteit (u mag het ook uitbreiden naar de maatschappij toe) een fictie is, gezien de zogezegde democratische inspraakstructuren van deze universiteit, waar wij uiteraard al voldoende mee gekonfronteerd werden. Daarom delen wij reeds nu mede dat de studentendelegatie, indien noodzakelijk wordt geacht, slechts om opportuniteitsredenen een richtinggevend stem zal uitbrengen, maar dan op de officiële verkiezingen.

Als laatste punt hopen wij dat U binnenkort meer zult kunnen lezen over onze ideeën wat betreft de rektorverkiezingen in onze uitgave 'Veto'.

Wij menen U evenwel te mogen danken voor de bekommernis die U en uw vereniging voelt voor een andere, eventueel betere universiteit.

met vriendelijke groeten,

i.o.v. de kringraad,

p. nieuwdorp, vrijgestelde

nota: deze brief werd unaniem goedgekeurd door de kringraad.

Ondertekenden: Vlaamse Technische Kring, Politika, Vlaams Rechts-Genootschap, Biologie, Farma, Klio, Oriëntalistiek&Slavistiek, Economie, Historia, Kwak, Apollon, Nieuw Filosofische Kring, Wina, Theologie, Germania, Medika, Kriminologie, Psychologie, Pedagogie, Landbouw.

AKTIVITEITEN VAN DE KRINGRAAD

Op de vorige 2 Kringraden werd er vrij veel aandacht besteed aan de komende rektorverkiezingen; meer hierover vind je in onze aparte bijdrage voor deze Veto.

Verder stonden er vrij veel problemen van afzonderlijke kringen op de agenda.

Vooreerst natuurlijk Medika, waar men de studenten een langere opleiding wil opdringen. Meer daarover lees je wel in de tekst die de geneeskundestudenten zelf binnenbrachten.

Dat archaische toestanden de wereld nog niet uit zijn, bewijst het ILO. Daar speelt een prof het klaar om openlijk te verkondigen dat hij de bisers zal buizen omdat die toch te stom zijn en... het nog te doen ook! Vooraleer de delegatie op de Akademische Raad hiertegen kan ageren is het echter nodig dat we eerst over meer grondige informatie en gedetailleerd cijfermateriaal beschikken.

Als je de statistieken bekijkt (zie o.a. een recent artikel in De Standaard), dan stel je vast dat de eerste kanners van Chemika vrijwel zonder slag of stoot

doorkomen, terwijl de percentages geslaagden van 2e kan en 1e lies tot de laagste van de unief behoren (iets waarover ook Bios kan meepraten, zie Veto 17 p13). Vooral 1e lies Scheikunde is zeer zwaar door de enorme belasting van de studenten; vrijwel elke dag is van 9 tot 12 en van 2 tot 6 bezet met lessen, oefeningen of labo's (vooral), terwijl de avonden gevuld zijn met het maken van de verslagen van die labo's. Het principe van de vrije woensdagnamiddag is daar dus reeds lang naar de prullenmand verwezen. De zaak wordt echter gecompliceerd als men bedenkt dat dit een bewuste politiek is van het departement om een konkurrentiële positie te bewaren ten opzichte van de technische ingenieurs kwestie plaatsmogelijkheden; gezien de aard van de studies en het belang van de labo's voor een scheikundige is het verschil tussen universitair en niet-universitair helemaal niet zo groot meer.

Ook in de Pedagogische Kring zit men met moeilijkheden; de verschillen tussen het voorstel van de

EEN VOLWAARDIG ZWEMDOK NU !!!

De KUL, als grootste universiteit, heeft slechts 136,5m² zwembad (max. diepte 1,10m) in omstandigheden zoals hierboven is geschreven.

Het is bovendien ook de taak van een universiteit aan wetenschappelijk onderzoek te doen. Waar en wanneer moet zulks gebeuren in zulke al te beperkte accommodatie?

We zouden al tevreden zijn met een bad van 33 x 25m, degelijk functioneel gepland en aangepast aan de behoeften vanuit didaktisch, wetenschappelijk, recreatief en sportief standpunt. Dit bad zou iedere dag al 6 uren bezet zijn door het ILO (90 uren zwembad per week, 3 groepen tegelijk); dan rekenen we 4 uren voor de studentensport (berkend met de ons inziens verantwoord minimumnorm, dat iedere student gemiddeld slechts 10 keer per jaar zou gaan zwemmen). De overige uren (+ 2 uur per dag) kunnen ter beschikking gesteld worden voor het personeel en competitietraining.

We herhalen: DIT IS SLECHTS EEN MINIMUM en niemand van buiten de KUL-gemeenschap kan er dan gebruik van maken (we denken hier aan scholen of gehandicapte groepen uit de omgeving, waardoor voor de studenten ILO een rijke stagekans zou ontstaan in functie van hun

ILO-leraren- en aggregaatsopleiding).

Een protestbetoging, opgezet door Apollon op dinsdag 1.1. is een eerste aktie die ondernomen wordt om bovenstaande eis gerealiseerd te zien.

Op je sportkaart staat dat het daarmee ook kunt gaan zwemmen. Niet in het stedelijk bad, want dat huurt de KUL slechts enkele uurtjes voor de competitiezwemmers, maar ergens in een donkere kelder van het Sportkot. Als je deze ontdek hebt en de vuile kleedkamers (?) hebben je nog niet te fel afgeschrikt, sta je voor een vooroorlogse rooibak waarin ook nog gezommen wordt, als het water niet "bevuild" is. Als je

niet groot bent, kun je nog net rechtstaan op de boord om in het water te duiken, maar waag het niet wat speelt te duiken... de maximumdiepte is slechts 1,10m. Wanneer je in groep komt zwemmen, is onderling contact erg moeilijk; je moet vooreerst je ogen dichtknijpen onder water voor de chloor en de akoestiek is er zo slecht dat je elkaar in de oren moet schreeuwen.

Deze toestand wordt reeds jarenlang aangeklaagd, zonder dat er aan de bouw van een zwembad, die naam waardig, begonnen werd. Aan andere universiteiten kan het wél, nl. Gent heeft een 25m-bad + instructiebad, Luik een 25m-bad, Mons kan steeds beschikken over het stedelijk 25m-bad en als klap op de vuurpijl krijgt de UCL te Ottignies twee 25m-baden + instructiebad en waarschijnlijk te Woluwe nog een 25m-bad voor de fakulteit Geneeskunde alleen.

Plaats	aantal studenten	aantal m ²	cm ² /student
GENT	11.500	455	400
LUIK	9.100	375	410
MONS	1.368	(250)	(1.900)
UCL	15.000	1.215	800
KUL	17.000	136,5	75!!!

staf en de ideeën van de studenten wat betreft projectonderwijs en dan vooral de evaluatie hierbij, vind je uitvoerig toegelicht in Veto 17 p 19.

Als je hierbij de bezwaren rekant die de Psychologische Kring heeft tegen de oprichting van een Orde der Psychologen, de bezwaren van het VRG tegen wetsvoorstel Pierson, de problemen van Wina en VTK rond de kafetaria op de nieuwe campus, de problematiek van Farma (niet) in Gasthuisberg die nog altijd niet van de baan is, ... dan ga je je toch afvragen welke fakulteit ongemoeid gelaten wordt en of het echt zo toevallig is dat al deze moeilijkheden zich voordoen enkele maanden voor de examens.

Ondertussen hebben aan Alma 2 weer enkele discussies plaatsgevonden die doen teruggedenken aan de gebeurtenissen van 8 en 15 oktober. Na een uitvoerige discussie

die soms wel wat duister was daar de "plon" van het kringhuis van Medika bezweek onder de helse activiteiten van een stakingsweek, besloot de Kringraad volgend standpunt in te nemen:

Verscheidene malen zijn in Alma 2 studenten met mekaar op de vuist gegaan. De Kringraad keurt deze feiten ten stelligste af en stelt zich op het principiële standpunt dat men mekaar meningsuiting en tederes tafelrust moet respekteren.

Tenslotte nam de Kringraad nog nota van de petitie van Amnesty International - Leuven tegen de martelingen in Uruguay en van het totstandkomen van het documentatiecentrum van de ASR in de Bogaardenstraat 3 en beloofde aan beide initiatieven de nodige medewerking en ruchtbaarheid te geven. Waarvan je hier al een voorbeeld in je handen houdt.

We nemen dit verslag van de voordracht van dokter Degroote, één van onze studentendokters, over uit het Biosblad, het kringblaadje van de biologen.

Dr. Degroote gaf zijn ervaringen weer als studentendokter sinds 6 jaar. De gegevens die het Medisch Centrum verzamelde zijn in zekere zin beperkt. Ze steunen op de raadplegingen op het La-deuzeplein (4240 in '74-'75), het eerstejaarsonderzoek en het radiologisch onderzoek. Daarbij is er eigenlijk een selectie gebeurd voor de studenten in Leuven belanden. Van de gehandicapten kunnen alleen de lichtmotorisch gehandicapten komen studeren en dan nog met veel problemen.

Eén vijfde van de ziekten die behandeld werden zijn ziekten van de luchtwegen, bijvoorbeeld verkoudheid, bronchitis, angina... Een probleem is hier het gebruik van te veel antibiotica. Veel mensen schijnen de antibiotica reeds bij de papflles gehad te hebben. Antibiotica zijn slechts nodig bij bacteriële infecties bijvoorbeeld angina, niet bij gewone keelpijn die in 9 gevallen op 10 slechts door een virus veroorzaakt wordt (cfr verkoudheid, griep). Dr. Degroote bepleitte vooral de informatie om de autoritaire houding arts tot patiënt te vermindern.

HOE GEZOND LEVEN WIJ ?

Heel veel mensen komen ook op het Medisch Centrum aan met seksuele problemen. Men komt de morning-after-pil vragen en wil voortaan geen risico's meer lopen. Het blijkt dat hier vooral de mogelijke reacties van thuis primieren, en niet de zin voor levenswaarden.

Een praktische kennis van antikonceptiva is er meestal niet; wel praat men onder studenten alsof men er alles over weet. De info-brochure die verstrekt wordt bij het eerstejaarsonderzoek, wordt door heel weinig studenten gelezen, terwijl heel wat reactie en misnoegen van hogerhand kwam door het publi-

ceren van dergelijke informatie. Reactie van het publiek: "Heeft het iets te maken met het feit dat men aan een katholieke universiteit zit?" Antwoord: "Waarschijnlijk wel, maar andere universiteiten staan op dit punt evenver of zelfs minderver".

Er is dus allesbehalve een antikonceptionele houding. Slechts zelden komt er een koppel inlichtingen vragen betreffende antikonceptie, omdat ze samen en op tijd ertoe besloten hadden.

Meestal komt het meisje alleen, uit vrees voor een mogelijke zwangerschap en de daarmee gepaard gaande problemen: hoe zullen ze thuis reageren, in een vaste verhouding met die jongen zit geen toekomstmuziek...

Eén vijfde van de klachten is verder psychosomatisch. Een routine-onderzoek is nodig, maar niet het belangrijkste. Een gesprek en een menselijke benadering lossen dikwijls meer op. De dokter beperkt er zich meestal toe een diagnose te stellen. De samenwerking tussen het Medisch Centrum en het Psychotherapeutisch Centrum en de studentenpsychiater is zeer goed.

Dan het belangrijkste voor de studentendokters: de typische studentenproblemen rond de examens: de angst, de stimulantia en de zelfmoordpogingen.

Eerst stelde Dr. Degroote zich een paar vragen rond het milieu: de universiteit.

- 1) Is de belasting niet te groot? Moeten de studenten niet te veel uren kloppen? Kweekt men geen intellectuele waterhoofden?
- 2) Is het allemaal niet te massaal? Is het niet mogelijk de mensen in kleinere groepen te laten werken?
- 3) Is er een goed evaluatiesysteem?

Maar de leefwijze van de student is ook niet goed te praten. Stress tijdens de examens ligt dikwijls aan het te weinig werken onder het jaar. Reken men niet soms bewust op stimulantia? Fysische training is meestal geleien van het laatste jaar humaniora. Het ontbijt valt weg, terwijl dit de belangrijkste maaltijd van de dag zou moeten zijn. Men slaapt

te weinig, zo ontstaat voor velen slaapschuld, wat problemen gaat stellen. Tot vervelens toe werd de vraag "Hoeveel uren slaap heeft men nodig?" beantwoord met "In elk boek staat 8 uren, doch elk hoeft dit voor zich zelf uit te maken en aan te voelen." Toch even een geruststelling: de uren vóór middernacht tellen niet dubbel. Hoera!

Het eten in de Alma schijnt wetenschappelijk in orde te zijn, het wordt door dieen- en andere tisten gecontroleerd alhoewel Dr. Degroote dit zonder overtuiging zei.

Een derde belangrijk iets is misschien de overwaardering van het onmiddellijk slagen in juli. Voor velen is dit een prestigekwestie, niet zozeer voor zichzelf, maar vooral voor de familie: wat zullen ze denken als ik in juli niet door ben? Het blijkt namelijk dat in september veel minder stressgevallen zijn dan in juli, alhoewel dat dan een laatste kans betekent.

Het zijn allemaal dingen die we allang weten, maar het is nodig dat we er soms eens aan denken. In ieder geval bevelen wij de voordrachten van de cyclus: "Neemt uw gezondheid in eigen handen!" sterk aan.

Uit het biosblad.

KORREKTIE OP HET EXAMENREGLEMENT

Op de Akademische Raad van 15 maart werd nog een kleine wijziging aangebracht aan het examenreglement, ondanks felle tegenstand van de studentendelegatie.

De term gelijkgesteld met de afgewezenen wordt opnieuw ingevoerd, en wel voor stu-

denten die om de een of andere reden na hun inschrijving de deelname aan de examens stopzetten zonder de ombudsman te verwittigen.

Het is natuurlijk een sociale plicht om je ombudsman te verwittigen als je opgeeft, zodat die dan je vrijgekomen plaats kan benutten voor iemand anders die uitstel gevraagd heeft.

Toch lijkt die sanktie ons te zwaar. Ze heeft namelijk

tot gevolg dat, wil je in september herkansen, je opnieuw examengeld moet betalen (je bent gelukkig nog niet helemaal afgewezen, dit wil zeggen dat je geen september meer mag doen). Iemand die denkt niet meer klaar te komen en in een vlaag van moedeloosheid zonder boe of ba zijn koffer pakt en naar huis gaat, wordt hierdoor toch wel erg zwaar gestraft.

GEVONDEN

Bij het opruimen van de krea-beurs onder de grote Bib, werden aan de stand van het batikken 2 armbanden gevonden; één bestaande uit een metalen ring, een andere met vijf verschillende smalle ringen. Kan altijd teruggehaald worden op kultuurraad.

PAASVAKANTIE BLOK eksamen

En zo je desondanks je tijd nog niet omkrijgt, kun je misschien één van volgende activiteiten meepikken...

DONDERDAG 1

- + 14u, Brussel: Betoging tegen de verlenging van de geneesheren-opleiding
- + 20u, A.G., Minderbroederstr.17: DEBAT over de geneeskunde-opleiding, met vertegenwoordigers van regering, artsensyndikaten en mutualiteiten (org. Medika)

- + Doigt dans l'Oeil, Oude Markt: MINI-FESTIVAL SUPER-8 (org. Cocu)
- + 20.30u, promotiezaal van de Hallen, Naamsestraat 22: KONFRONTATIE tussen de kandidaat-rectoren over hun programma (org. Pers & Voorlichting KULeuven)

ZONDAG 4

- + 20u, "Ons Huis", Jozef Pierrestraat 74, Kessel-Lo: OPTREDEN van Dimitri Van Tonren (org. Jeugdclub Grams)

ZATERDAG 10

- + 10u, Auditorium Vesalius, Van Evenstraat 2: STICHTINGSKONGRES DKLJ

WOENSDAG 28

- + 21u, Thierbrau: BLOK-TD (org. WINA)

Tenslotte

Dese Veto is goed voor één maand. Het volgende nummer zal uitkomen tegen het einde van april. 12 Salu.